

Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums

Adventes Vēstis

2018. gada jūlijs, #7 (270)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
ADVENTISTU
VESELĪBAS
KONFERENCE
RUMĀNIJĀ

ADVENTISTU
SIEVIEŠU
KONFERENCE
ALBĀNIJĀ

INTERVIJA AR
AUSMU BIRUTU
BRAHMANI

PAR MATTESON
MISIJAS SKOLU
NORVĒGIJĀ

INTERVIJA
AR SANDU
UN GENTIJU
THOMOLARI

Latvijas ziņas	4
Tēma	6
Intervija	10
Personība	13
Misija	16
Jauniešiem	18
Lasītāji	21
Bērniem	22

23 gadi kopā ar jums

Parasti par sevi cenšos nerakstīt, bet šī man ir pēdējā iespēja parakstīties kā „Adventes Vēstis” redaktorei un šādi jūs uzrunāt. Man ir bijusi tā laime būt šī žurnāla redaktorei 23 gadus. Pirmais numurs iznāca 1995. gada janvārī. Ja kāds atceras, tā bija 4 lpp. melnbaltā avīze. 1996. gadā bija jau 12 lpp., vēlāk 16, bet 2007. g. decembra numurs jau bija 24 lpp. biezs krāsains žurnāls.

Šo gadu laikā, uz klausot arī profesionālā žurnālista ieteikumus (es runāju par savu mīlo vīru Aidi Tomsonu, kurš mani atbalstījis šai darbā visu laiku), žurnālā tika izveidotas dažādas tematiskas rubrikas jeb atvērumi: Latvijas draudžu ziņas, numura intervija, „Bībele saka”, kas vēlāk pārtapa par Mācītāju lpp., Jauniešu un Bērnu lappuses, vēlāk arī katrā žurnālā bija centrālais tēmas raksts). Atsevišķos posmos tika veidota atsevišķa Ģimenes lappusīte, par tās veidošanu bija atbildīga Valda Reķe, un par to viņai īpašs paldies! Tāpat bieži varēja lasīt Veselības lappusi, kuru ilgāku laiku pārraudzīja Ansis Roderts. Man prieks, ka tieši šī numura centrālais temats ir par veselības kalpošanu. Paldies, Ansi, par tavu ieguldījumu un kalpošanu!

Savā laikā bija arī sadaļas: ārzemju (adventistu draudzes) ziņas, kā arī citu konfesiju ziņas. Mums pat kādreiz bija humora lappuse, kā arī diezgan ilgus gadus Dzejas lappuse. Tai par godu šinī numurā varēsiet iepazīties ar Irīnas Tomsones dzejoli.

Intereses pēc ielūkojos 2008.g.jūlija numurā (pirms 10 gadiem): 4 lappuses aizņēma Latvijas draudžu ziņas (tagad interneta un sociālo tīklu laikā lielākoties šīs ziņas tūdaļ nonāk interneta vietnēs, bet žurnālā arvien retāk), bija raksti par ģimenes kalpošanu, veselību, jauniešiem, bērniem, temats par Vakardienu un intervija ar sportisku draudzes brāli.

Arī šis numurs ir diezgan raibs un daudzveidīgs, īpaši salīdzinot ar jūnija numuru, kas bija veltīts LDS kongresam. (Starp citu, es pārsniedzu personīgo rekordu – kongresa numuru sagatavoju 3 diennaktīs, vēl 1 diena bija vajadzīga tehniskai apstrādei – paldies Ģirtam Rozneram par šo darbu daudz gadu garumā!)

Tik daudz ko gribētos pateikt. Bet es nekur nepazūdu – ceru turpināt kalpot savā draudzē un ārpus tās.

Kaut arī pirmo reizi atstāju darbu, kuram esmu veltījusi lielāko daļu no savas dzīves, šķiros no tā bez aizvainojumiem un smagas sirds. Vienkārši pienācis laiks dzīvē pārmaiņām. Man šis darbs patiešām patika, bija prieks sadarboties gan ar cilvēkiem no daudzām adventistu draudzēm, gan ar visiem redkolēģiju locekļiem (gan iepriekšējos laika periodos, gan pēdējos gados). Paldies LDS vadībai un bīskapiem – Viktoram Geide, Viesturam Reķim un Vilnim Latgalim – par padomiem, atbalstu un draudzīgu attieksmi. **PALDIES** jums visiem!

Ne reizi vien esmu teikusi, ka nekad nebūtu tikusi galā ar šo darbu un kalpošanu bez jūsu lūgšanām un palīdzības. Esmu visu laiku bijusi tikai atbildīgā koordinatore, kura sarunāja, atgādināja, reizēm intervēja, pa retam pati rakstīja, organizēja redkolēģijas sanāksmes, lai darbu plānotu un virzītu uz priekšu.

Atceros, kādreiz Valda Reķe man jautāja, kā būs, ja materiālu žurnālam būs par maz. Atbildēju, ka likšu neaizpildītās lappusēs bildes. Līdz šim nevienam reizi nav bijis tā, ka trūktu materiālu, ko publicēt. Bija gan pirms daudziem gadiem gadījums, kad sadega dators, un visas toreiz sagatavotās lappuses no jauna bija jāievada viena vakara/nakts laikā. Toreiz braucām uz Latvijas radio un četratā – Aida brālis Vilnis ar sieviņu un mēs – no manuskriptiem atjaunojām veselu žurnāla numuru.

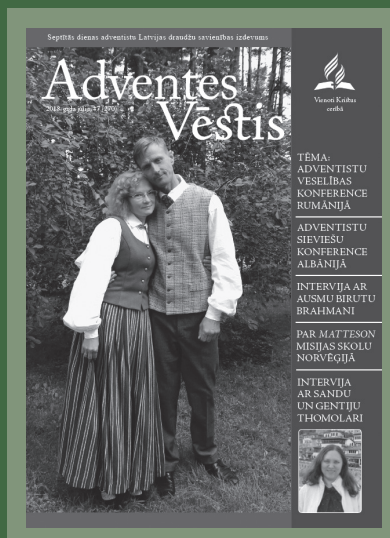
Paldies visiem, kas bijuši man blakus visos šajos gados! Bet īpašs **PALDIES** mūsu Debesu Tēvam, kurš ir vadījis un uzturējis mani un mūs visus līdz šim. Mēs zinām, ka Viņš būs ar mums vienmēr, vadot mūs arvien tālāk.

*Patiesā cieņā un sirsnībā,
galvenā redaktore Tatjana Tomsone*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana JANIŠAUSKA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietojumu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Kopā kalpot

Ir aizritējis pirmais mēnesis pēc LDS kongresa. Jaunievelētā savienības padome ir sākusi pildīt savus uzdevumus un pienākumus. Komandas darbs norit intensīvi, jo tuvojas atvaļinājumu un nometņu laiks, tāpēc godprātīgi un pēc labākās sirdsapziņas, lūgšanās meklējot Dieva prātu, cenšamies pieņemt iespējami labākos lēmumus.

LDS kongress deleģēja jaunajai padomei uzdevumu trīs mēnešu laikā ievēlēt nodaļu vadītājus. Pirmajās divās padomes sēdēs tika izraudzīti un apstiprināti 11 nodaļu vadītāji, ievēlētas 5 komitejas, (administratīvā, mācītāju, īpašumu, atalgojuma un audita), apstiprināts LDS padomes darba reglaments, kā arī pieņemti vairāki citi svarīgi lēmumi. Padomes sastāvā ir dažādas paaudzes un kompetenču sfēras pārstāvoši cilvēki, bet ir jūtama garīga vienotība un kopēja vēlme no sirds kalpot Dievam. Tas patiešām ir iedvesmojoši un sniedz cerību, ka kopējais darbs Svētā Gara vadībā būs Dievam par godu un cilvēkiem par svētību. Kristus draudze Bībelē ir salīdzināta ar dzīvu ķermeni, kurā dažādie locekļi ir savienoti vienā ķermenī, lai visi kopā kalpotu draudzes un Dieva Valstības labā.

“Tāpat kā ķermenis ir viens vienīgs, bet tajā ir daudz locekļu un visi daudzie ķermeņa locekļi kopā ir viens ķermenis – tā arī Kristus. Arī mēs esam vienā Garā kristīti, lai visi būtu viens ķermenis ... un ar vienu Garu mēs visi esam dzirdināti. Jo arī ķermenis nesastāv no viena locekļa, bet gan no daudziem.” (1. Korintiešiem 12:12-14 JT)

Daudzajiem ķermeņa (draudzes) locekļiem ir piešķirtas dažādas dāvanas un talanti, lai, kopā darot mūsu Kunga Jēzus uzticēto misijas darbu, stiprinātu viens otru ticībā, kalpotu cits citam mīlestībā un pieaugtu garīgā sadraudzībā un vienotībā.

”Ir dažādas dāvanas, bet tas pats Gars. Ir dažādas kalpošanas, bet tas pats Kungs. Ir dažādas spēka izpausmes, bet tas pats Dievs, kas visu visā rosina. Bet ikvienam tiek dota Gara atklāsme kopīgam labumam.” (1. Korintiešiem 12:4-7 JT)

Tā ir labā ziņa, ka ikvienam Kristus sekotājam ir piešķirta kāda Gara dāvana, lai kalpotu “kopējam labumam”, Kristus miesai jeb draudzei par stiprinājumu. Tas ir Dieva plāns, lai, kopā mācoties un kalpojot, mēs kļūtu līdzīgāki Kristum un derīgāki mūžīgai dzīvei Viņa valstībā!

Vilnis Latgalis

Gaidāmie pasākumi

15. - 22. jūlijs

Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju vasaras nometne.

29. jūlijs - 5. augusts

IMPACT Latvija jauniešu evaņģēlizācijas nometne Cēsīs.

22. septembris

Ventspils draudzes 110 gadu jubilejas dievkalpojums

8. novembris

Latvijas, Lietuvas un Igaunijas bērnu skolotājiem praktiskais seminārs ar TED Bērnu kalpošanas nodaļas vadītāju Klāru Sančesu-Šūti, Rīgā, Baznīcas 12a.

Baznīcu nakts

Jau piekto reizi pēc kārtas vairāk nekā 170 kristīgās baznīcas, t.sk vismaz 8 Septītās dienas adventistu dievnamu visā Latvijā, piedalījās Baznīcu naktī. No adventistu draudzēm pasākumā iesaistījās Madonā, Mazsalacā, Rēzeknē, Liepājā, Cēsīs, Rīgas 1., Rīgas 5., Rīgas 7. draudze.

Mazsalacas draudzē bija interesantas aktivitātes bērniem un jauniešiem, bet pieaugušie varēja dzirdēt Latvijas Bībeles biedrības priekšsēdētāja Ojāra Incenberga stāstīto.

Madonas draudze šai projektā piedalījās pirmo reizi. Tai vakarā ciemos bija atnākuši 10 viesi, uzstājās 6 viesmākslinieki, un klāt bija 30 pašas draudzes locekļi. Vakara moto: vesels, cerību pilns, svētīts madonietis. Programmā bija mūzika, uzrunas, radošas lūgšanu stacijas, liecības, veselīgs cienasts un kopīga sabata sagaidīšana.

Arī Cēsu draudzē interese par Baznīcu nakts pasākumu bija diezgan liela: vairāk nekā 70 interesenti, tai skaitā latvieši no Skotijas, Islandes un Itālijas. Tikai ap pusnakti organizatori un viesi atvadījās, lai satiktos jau pēc gada.

Liepājas draudzē atnākušie varēja klausīties mācītāja Andra Pešeļa uzrunu, slavēšanas grupas "Debesu rati" un Ilgoņa Kangīzera mūziku un dziesmas, kā arī Arņa Irbes liecību.

Rēzeknē Adventistu draudze šajā notikumā iesaistījās pirmo reizi, un tas arī bija vienīgais atvērtais dievnamš Rēzeknē. Vakara gaitā skanēja uzrunas par Jēzu, ģimeni, veselību un bērnu dziesmas, bija cienasts un ekskursijas pa dievnamu. Divi cilvēki tagad turpina nākt uz dievkalpojumiem.

Rīgas 1. draudzē varēja piedalīties Priekā stacijā, kur bija iespēja izvēlēties kādu no kartītēm ar Bībeles pantiem, kā arī nobaudīt uz vietas pagatavoto veselīgo kokteili. Protams, mūzika un sarunas.

Rīgas 5. draudze piedalījās pasākumā kopā ar 3 citām kristīgām konfesijām, pasākumā Akas ielā 13 notika jauks bērnu koncerts, kurā uzstājās Garkalnes un Ropažu mākslas skolas audzēkņi, vakaram turpinoties, viņus nomainīja vecāka gada gājuma dziedātāji. Pagarbstāvā darbojās kafējnīca, bet bērniem gudras izklaides nodrošināja tieši mūsu draudzes māssas un brāļi.

Rīgas 7. draudze sava dievnama teritorijā uzņēma viesus ar dažādām interesēm: vismazākie varēja cept un baudīt pankūkas, apmeklēt lielā vaļa vēderu un darboties tajā. Lielākiem bija iespējams iepazīties ar The ROCK projekta izstādi, dievnamā varēja dzirdēt liecības un garīga stiprinājuma vārdus.

Katrā no adventistu baznīcām notika savs pasākums, vienojošais bija gribēšana iepazīties un pastāstīt par sevi, kā arī, man šķiet, sajūst kopā būšanas prieku. Un kas cits, ja ne valsts himna varētu vienot visus Latvijas iedzīvotājus, it īpaši tāpēc, ka mums tā ir lūgšana Dievam. Tāpēc plkst.21:00 visās 170 baznīcās skanēja Latvijas valsts himna. Dievs, svēti Latviju!

Tatjana Tomsone

APMĀCĪBAS BĪBELES TULKOŠANĀ

Vineta Laudurga
palīgmācītāja

No 24. līdz 26. aprīlim Maķedonijā, Ohridas pilsētā, notika mācības, kā pareizi tulkot Bībeli zīmju valodā. Šīs mācības organizēja visas pasaules Apvienotās Bībeles biedrības.

Neredzīgajiem ir Bībele uzrakstīta Braila rakstā, bet nedzirdīgajiem ilgus gadus nav bijusi Bībele zīmju valodā. Tagad Apvienotās Bībeles biedrības visā pasaulē vada 25 projektus, kur Bībele tiek iefilmēta zīmju valodā, lai arī nedzirdīgie to varētu saprast savā bioloģiski noteiktajā valodā.

interesanti redzēt, kā atšķiras latviešu un maķedoniešu zīmju valoda. Savā starpā mēs visi sarunājamies un sapratāmies ar starptautiskajām zīmēm.

Vai mācības bija vieglas vai sarežģītas?

Elita: Lekcijās es uzzināju daudz ko interesantu par Bībeles tulkošanu. Mums

rādīja video piemērus no citu valstu gataviem Bībeles tulkojumiem zīmju valodās. Mācīja, kā tulkot Bībeli, lai tā būtu labi saprotama nedzirdīgajiem un arī iztulkota bez kļūdām. Tad mums deva praktisku darbu. Lektore izvēlējās Bībeles tekstu un lika mums un maķedoniešiem

reizes. Vajadzēja pacietīgi trenēties, lai ir zīmju valoda kopā ar ķermeņa kustībām un sejas mīmiku. Kad to nofilmējām gatavu, es biju priecīga un apmierināta. Man tiešām ļoti patika mācīties, kā pareizi Bībeli tulkot video filmēšanai.

Vineta: Šis ir ļoti aizraujošs projekts. Pirmo reizi darām kaut ko tādu. Tas ir nopietns un ilgs darbs. Bet pēc laika nedzirdīgajiem Latvijā būs Marka evaņģēlijs latviešu zīmju valodā. Arī Maķedonijā nedzirdīgajiem nav Bībeles viņu zīmju valodā. Redzēju, ka viņi ļoti enerģiski mācījās pareizi un skaisti parādīt Bībeles tekstus zīmju valodā. Visās nodarbībās aktīvi piedalījās arī Maķedonijas Nedzirdīgo biedrības prezidents Vasko Markovs, zīmju valodas tulks no Nedzirdīgo biedrības, tulks-žurnālists no Maķedonijas televīzijas. Tie visi bija brīnišķīgi ticīgi cilvēki no Pareizticīgo baznīcas. Mums bija lieliski dzirdīgie skolotāji – Harijs Harms no organizācijas *Wycliffe Bible Translators* un Džesika Sore, kas ir izcili apguvusi zīmju valodu un dažādās valstīs pasaulē mācījusi tulkot Bībeli zīmju valodā. Viņa ir amerikāniete, bet pašlaik dzīvo Rumānijā un māca nedzirdīgajiem tulkot Bībeli rumāņu zīmju valodā.

Mēs ceram, ka Latvijas nedzirdīgie būs priecīgi par video Bībeles grāmatu latviešu zīmju valodā.

No Latvijas Bībeles biedrības uz Ohridu mācīties brauca Elita Skudra, Vineta Laudurga un Latvijas Bībeles biedrības priekšsēdētājs Valdis Tēraudkalns. Mēs mācījāmies kopā ar Maķedonijas Bībeles biedrības projekta 3 nedzirdīgajiem un 2 dzirdīgajiem. Lektore runāja ar starptautiskajām zīmēm, jo nodarbības bija domātas tieši nedzirdīgajiem.

Kā tev patika šīs mācību brauciens uz Maķedoniju?

Elita: Dzīvošana un mācības notika viesnīcā. Tā bija skaista un klusa vieta. Man bija prieks iepazīties ar maķedoniešu nedzirdīgajiem. Visi bija ļoti draudzīgi. Kad mums deva praktiskos uzdevumus, mēs visi kopā apspriedām un vērtējām, kas ir labi izdevies un ko vajag uzlabot vai mainīt. Man bija ļoti

turpat kopā ar tulkiem lasīt, savā zīmju valodā parādīt un nofilmēt izvērtēšanai. Sākumā tas man bija grūti un sarežģīti. Bija daudz kļūdas un labojumi. Vajadzēja atkal un atkal atkārtot tekstu daudzas

Living with Lifestyle Medicine

Sharing health, healing and hope

2nd European Health Conference
Bucharest, Romania | 17-21 April

european-health-conf

Seventh-day
Adventist Church

ADVENTISTU VESELĪBAS KONFERENCE RUMĀNIJĀ

No 17. līdz 21. aprīlim Bukarestē, Rumānijā, norisinājās Eiropas veselības konference “Slimību novēršana ar dzīvesveida medicīnu”. No Latvijas bija aizbraukuši Bērziņu ģimene, Ansis Roderts, Irita Roderte, Dace Garsila, Ieva Briča.

Bet mēs nebijām vienīgie latvieši šajā konferencē. Kopumā piedalījās apmēram 700 dalībnieku no 40 valstīm. Lektori bija augsta līmeņa speciālisti no Eiropas un Amerikas. Arī Rumānijas baznīca ir veiksmīgi attīstījusi veselības kalpošanu, tās paspārnē ir 1 medicīnas centrs, 2 medmāsu skolas, 2 sanatorijas, 2 slimnīcas un drīzumā uzsāks celt adventistu slimnīcu – onkoloģisko centru.

Īpaši iedvesmojoša bija vienotība un mīlestība, kas vijās cauri visai konferences gaitai. Starpbrīžos un pie ēdienkalda, tiekoties ar kādu medicīnas doktoru vai ar parastu medicīnas misionāru, ikkatrs pauda patiesu vienkāršību un pazemību, kā arī degsmi kopējam kalpošanas darbam. Konferences moto – „Dalies ar veselību, dziedināšanu un cerību”. Daži no dalībniekiem padalījās ar atziņām un iespaidiem. Šoreiz atziņas būs

tēžu veidā.

Agris un Baiba Bērziņi:

Jason Aragon, “Kustības medicīnā”

- Sēdēšana pārāk daudz nogalina!
- Mēs zinām, ka ir vajadzīgas kustības, bet mēs turpinām sēdēt.
- Kustību trūkums – viena no lielākajām mūsu pacientu problēmām.
- Atrodiet man zāles, kas var konkurēt ar kustībām!
- Hana Kahleova Bioloģiskais

- pulkstenis
 - Ēšana un tās starplaiki ietekmē mūsu bioloģisko pulksteni.
 - Jo agrāk mēs sākam un agrāk beidzam, jo labāk!
 - Ēst mazāk = dzīvot ilgāk! (līdz zināmai robežai)
 - Brokastis – svarīgākā ēdienreize, un ēst daudz ogļhidrātus.
 - Māc. 10:17 – “Svētīta esi tu, zeme, kuras ķēniņš ir dižciltīgas izcelsmes un kuras augstie vadītāji sēž pie galda īstā laikā, un sēž kā vīri nevis kā plītnieki!”
- Neil Nedly, “Depresija”
- Kofeīns – klusais emociju slepkava.
 - Ja nelieto kofeīnu, ir labākas izvēles, lēmumi.
 - Cilvēka smadzenes - brīnums, tās nekad nav vecas!
 - Labās ziņas – smadzenes var mai-

visur, kur vien tu iesi.”

Jau ilgu laiku lūdzam par Dzīvesveida centru jeb sanatoriju arī Latvijā. Saņēmām dažas atziņas un ieteikumus no šādu un līdzīgu centru vadītājiem citur Eiropā un pasaulē:

- “Tas nav stāsts par līdzekļiem, vietu, ēku. Tas ir stāsts par nodarbošanos šim darbam, par aicinājumu no Dieva, par to, ko Dievs caur mums var iespēt...”
- “Esiet gatavi atdot sevi visu, atdot visu, kas jums pieder, un esiet gatavi garam lidojumam līdz mērķa sasniegšanai.”
- “Esiet gatavi mainīt ceļu, bet ne mērķi.”
- “Vispirms stipriniet draudzi ar veselīga dzīvesveida svētībām.”
- “Jums var būt pils ēka jūras krastā, bet, ja jums nebūs komandas,

pēkšņi kļuva darba nespējīgs. Tas bija laika sprādis, kad viņa lēmumiem bija spēks pavērst globāli pasaules notikumus tā, lai nebūtu jāpiedzīvo daudzas kara atnestās nāves pasaules mērogā, ja vien...! Cik daudz cilvēkus un notikumus var ietekmēt mūsu veselīgais vai neveselīgais dzīvesveids! Mēs nepiedēram sev pašiem. Tu nestrādā sev – tu strādā Dievam.

2) *Veselīga dzīvesveida misijas darbs.* Ja mēs ilgtermiņā skatāmies uz veselības kalpošanas rezultātiem, tie ir labāki par citiem īstermiņa evaņģelizācijas pasākumiem. Vēl turklāt jāatceras, ka tomēr arī Jēzus laikā tikai 1 no 10 lepras dziedinātajiem atnāca pateikties, bet mēs nezinām, kā dziedināšana ietekmēja pārējos deviņus aizkadrā.

3) Brokastu un gavēšanas nozīmī-

Ja mēs ilgtermiņā skatāmies uz veselības kalpošanas rezultātiem, tie ir labāki par citiem īstermiņa evaņģelizācijas pasākumiem.

nīties.
Daniel Binus, “Dzīvesveida medicīna psihiatrijā”

- Katram mums ir iespējams pētīt un palīdzēt cilvēkiem ar mentālām problēmām.
- Kas ir mūsu lielākā vajadzība? – MĪLESTĪBA!
- Galvenais iemesls mentālām problēmām – vientulība.
- Attiecības samazina stresa ietekmi.
- Vientulība nav tikai veciem cilvēkiem, viedierīces, mediji ievieš aizvien vairāk vientulībā. Kāds ir risinājums? Veltīt laiku, lai izvēlētos svarīgāko, un komunicētu ar līdzcilvēkiem. Katrs no mums ir aicināts kalpot vientuļajiem: Mt 11:28 – “Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.” Kad nākam pie Viņa, mēs vairs neesam vientuļi un tad varam palīdzēt citiem
- Joz 1:7 “Esi stiprs un droširdīgs, ka tu turi no dari visu bauslību, ko Mozus, Mans kalps, tev ir pavēlējis; nenovērsies no tās ne pa labi, ne pa kreisi, ka tev labi izdodas

jums nav kā ļoti svarīga.”

- “Bez medicīniskās izglītības nepieciešama izpratne, kura balstīta Dieva Vārdā un Pravieša Gara dāvanā draudzei.”
- “Tas no jums prasīs tik daudz, ka nespētu iedomāties, ka reiz to spētu atdot...”
- “Veidojiet komandu pēc Jēzus piemēra.”
- “Iestāde nevar būt privāta – tai jāpieder draudzei vai nevalstiskai organizācijai, kuru vada uzticamu draudzes locekļu valde.”
- Uzsāciet ar mazumiņu, uzsāciet vienkārši un uzsāciet drīz.”
- “Dievam nekas nav neiespējams!”

Dace Garsila:

Konferencē tika prezentēts plašs atklājumu, pētījumu un pieredzes klāsts, kas atkal un atkal apstiprināja Bībelē un E.Vaitas minētās vērtības cilvēka garīgai, emocionālai un fiziskai veselībai. Septiņi punkti no dažādām lekcijām, kas man raisīja vislielākās pārdomas:

1) *Viena cilvēka ietekmes nozīmīgums.* Viens no ASV prezidentiem pirms kara laikā neveselīga dzīvesveida dēļ

gums. Cilvēkiem, kas ēd bagātīgas brokastis un neēd vakariņas (vai ēd vieglas vakariņas), ir vieglāk uzturēt optimālu ķermeņa svaru. Uz kodu ēšana starp ēdienreizēm palielina kopējo izsalkumu un apēsto uzturvielu daudzumu. Pētījumi pierāda – jo vairāk ēdienreizi, jo vairāk palielināts svars.

4) *Smadzeņu slimības vecumā.* Smadzenēm nav tieksme novecot līdz ar vecuma palielināšanos. Tās noveco, ja “nelieto”.

5) *Ekrānierīču (telefonu, datoru u.c.) pārmērīgās lietošanas ietekme.* Līkne par ekrānierīču lietošanas daudzumu iet paralēli līknei par pieaugošu depresijas cietēju skaitu. Cilvēki zaudē attiecību saikni ar sevi, ar citiem, ar Dievu. Kā atradināt bērnus un jauniešus no ierīcēm: uzlikt limitus; aizvietot ar ko labāku (bērniem svarīgāk nevis jaunas nodarbes, bet tādas, kas tos izaicina sasniegt jaunas virsotnes prasmēs!); jārada sava priekšzīme.

6) *Garīgās sfēras nozīmīgums veselībā.* Cilvēkiem, kuriem nav mērķis jūtas vientuļi, ir mazāks dzīves ilgums.

Svarīgi iedot cilvēkam mērķi dzīvot. Mērķi no rīta atkal celties un darīt! Jautājums pārdomām: kā Tu risini problēmas caur ticību? 80% ASV pacientu gribētu, lai ar viņiem pielūdz.

7) *Mūža ilgums.* Medikamenti nereti jālieto visu atlikušo mūžu – tāpat arī ar veselīga dzīvesveida “medicīnu”.

teiktās tēzes un uzskaitītos veselības principus un dziednieciskos līdzekļus. Veselības kalpošanas darbā jāizmanīto holistiskā pieeja – rūpes par VISU cilvēku. Nereti var novērot, ka sekojot un ievērojot veselības principus, mēs pieliekam pūles iegūt fizisku dziedināšanu, bet tas nav iespējams bez pozitīvām mentālām un garīgām izmaiņām.

lūgt. Svarīgs ir personīgais piemērs, godīga saruna un personīgas attiecības.

Mūsdienu sabiedrības veselības problēma ir dažādu hronisku slimību epidēmijas. Adventistiem ir zināšanas, kā mazināt hroniskas slimības sabiedrībā. Bet vēl būtiskāk ir dalīties ar cerību, dziedināšanu un veselības vēsti, jo ir bezcerības epidēmija. Cilvēku lielākā vajadzība ir mīlestība. Šodienas informācijas un tehnoloģiju laikmetā aktuāls ir jautājums un izaicinājums izvēlēties labāko stratēģiju, ar ko var panākt pozitīvas izmaiņas cilvēkos, kurus iepazīstinām ar veselības vēsti.

- Uzturs būtiski ietekmē mentālo veselību (uztveri, emocijas, uzvedību).
- Nozīmīgi ir saskaņot dzīves ritmu ar ķermeņa pulksteni un ņemt vērā cirkādo ritmu (melatoninam ir bioloģiska nozīme).
- Uztura metaboliskais efekts ir atšķirīgs no diennakts laika, kad to ēdam. Svarīgākā ēdienreize ir brokastis. Droša izvēle ir uz augu valsts produktiem balstīta diēta. Nepārcensties ar olbaltumvielām. Kardiovaskulārais risks mazinās, ja proteīnu uzņemam no sēklām

Mēs varam pārprogrammēt gēnus ar dzīvesveidu. 938 gēnus var ietekmēt ar fiziskām aktivitātēm. Cerības vēsts ir tā, ka labie ieradumi ietekmē, kuri gēni tiek “ieslēgti”, kuri “izslēgti”.

P.S. Cik Tu būtu gatavs maksāt naudas izteiksmē par rezultātiem, kas nāk no kustēšanās? Vai Tavas zāles dod tikpat lielu labumu kā dotu kustības?

Irita Roderte

Konferencē atklāti runāja par mūsdienu izaicinājumiem un kādi ir iespējamie risinājumi.

Interesanti bija uzzināt, kā Adventistu baznīcas veselības kalpošana tiek realizēta un praktizēta citās valstīs pasaulē. Kādas programmas darbojas – vakariņas ar ārstu, asinsspiediena kontrolēšana 30 dienās, stresa mazināšanas programma, depresijas programma, atbalsta grupas, praktiskās veselības klases, dzīvesveida un veselības centri.

Adventistu baznīcai ir zināšanas, ar ko dalīties. Uz pierādījumiem balstīta medicīna apstiprina E.Vaitas iz-

Veselības vēsts darbojas un labu dzīvi piedzīvojam, esot garīgi un fiziski veseli. Svarīga ir katra izvēle un visas izvēles kopā. Šī vēsts, pirmkārt, ir aktuāla draudzē.

Konferencē izskanējušās uzstāšanās pārliecināja, ka dzīvesveidam ir spēks. Ikdienas paradumiem ir lielāka ietekme nekā gēniem. Mēs varam pārprogrammēt gēnus ar dzīvesveidu. 938 gēnus var ietekmēt ar fiziskām aktivitātēm. Cerības vēsts ir tā, ka labie ieradumi ietekmē, kuri gēni tiek “ieslēgti”, kuri “izslēgti”.

Bet svarīgi, KĀ šī veselības vēsts tiek pasniegta. Lai patiešām palīdzētu cilvēkiem, veselības kalpotājiem jābūt ieinteresētiem, jāspēj saskatīt līdzcilvēku vajadzības, jāprot veidot draudzīgas attiecības ar cilvēkiem, motivēt, klausīties, veltīt laiku un būt kopā,

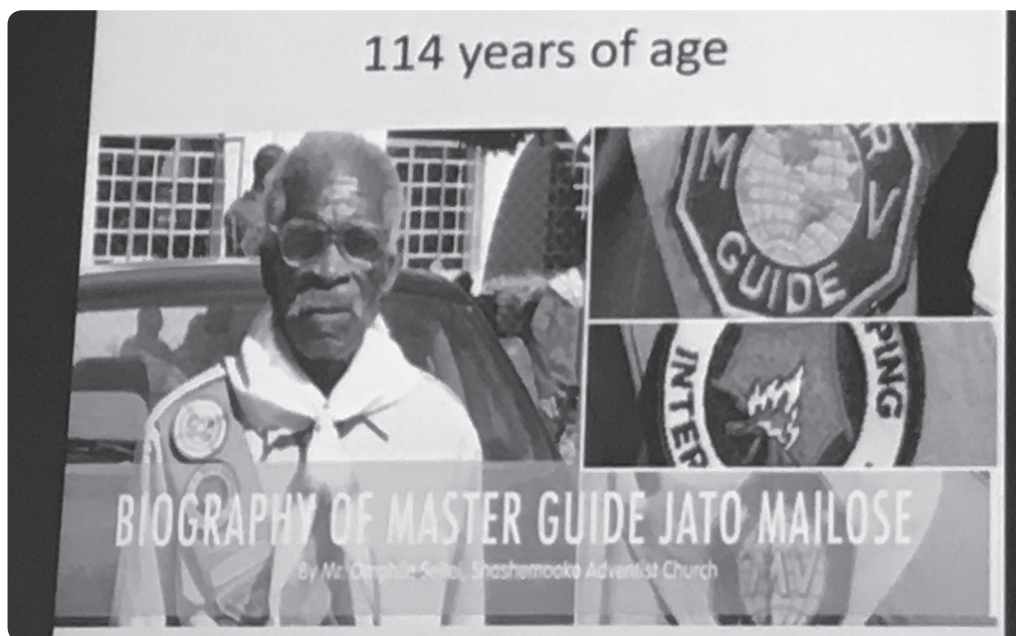
un riekstiem. Diētu ieteicams personalizēt. Augsta glikēmiskā indeksa diēta veicina vēzi. Konkrētu dārzena kombinācija veido uztura vērtīgumu. Vitamīns D ir kā hormons, kas ir svarīgs imūnsistēmai.

- Cilvēki ēd par daudz! Šūnām nepieciešams bads – tas reprogramē gēnus, aktivizē apoptozi. Īslaicīga badošanās un neēšana vēlu vakarā sniedz pozitīvu efektu.
- Mūsu galvai ir spēks mainīt bioķīmiju – domas ietekmē DNS telomēru.
- Gaismas terapija, mūzikas terapija, pilnīgi kontrolēta diēta, kustības, cirkālais ritms – labas terapijas, lai uzlabotu emocionālo uzvedību.

Ieva Briča

1) Neil Nedley palūkojās uz dzīvesveidu no apgrieztā skatu punkta – vieglais ceļš KĀ ZAUDĒT atmiņu un vecumdienās piedzīvot demenci (vājprātu): nemācies un izstāties no skolas, kļūsti par dīvāna “kartupeli” (esi slinks). Skaties daudz TV un spēlē spēlītes, pastāvīgi čato, sērfo internetā, pārbaudi e-pastu, skaties *youtube* vai pornogrāfiju. Nenodarbojies ar sportu, masturbē un pārlietu bieži nododies seksuālām attiecībām. Necenties neko atcerēties, ja vajag ko zināt, izmanto *Google*. Ēd daudz cukuru, sāli un piesātinātos taukus. Rūpējies par augstu holesterīnu un lieko svaru. Veicini saslimstību ar augstu asinsspiedienu, cukura diabētu un depresiju. Smēķē, lieto alkoholu un narkotikas.

2) Katra bezizeja ir Dievam jauna iespēja mūs glābt mūžībai. Pētījumi atklāj, ka skats uz Dievu ir īpaši svarīgs. 45% cilvēku pieaug garīgumā pēc tam, kad viņiem tiek diagnosticēts

kalpošana”). Nav jābūt kvalificētam speciālistam, lai uzklausītu, iedrošinātu un līdzjūtībā palīdzētu.

Iespaidīgs piemērs ir Jato Mailose no Botsvānas Āfrikā. Jato ir 114 gadus vecs un vēl joprojām ik nedē-

atklāja, ka arī viņas darbības uzstādījums ir preventīvā medicīna, jo nevar būt veselība, ja nav veselīga dzīvesveida. Sorina Pintea teica: “Tas, ka jūs esat šeit, dod man cerību, ka mūsu valstī, kur ir daudz ciešanas, mēs varē-

Cilvēki, kuri saglabāja pazeminātu garīguma līmeni, zaudēja baltās asins šūnas (leikocītus) 4,5 reizes ātrāk nekā tie, kas paaugstināja garīguma līmeni.

HIV. Cilvēki, kuri saglabāja pazeminātu garīguma līmeni, zaudēja baltās asins šūnas (leikocītus) 4,5 reizes ātrāk nekā tie, kas paaugstināja garīguma līmeni. Tas pierāda, ka noteicošā loma ir uzticēšanās žēlastības autoram – Radītājam.

3) Ir daudzi labvēlīgu efektu, dienā gavējot 12-17 stundas (t.sk. nakts stundas). Tas veicina tauku metabolisma procesus smadzenēs, uzlabo atmiņu un samazina neirodeģenerāciju. Veicina hormonālus procesus, kuri nodrošina nervu šūnu un citus atjaunošanās procesus. Samazinās risks atkārtoti saslimt ar krūts vēzi.

4) Jēzus – mūsu priekšzīme. Lai mūsu dzīves vadmotīvs skan no Jēzus lūpām: “...man nākas strādāt tā darbus, kas mani sūtījis, kamēr ir diena ...” (Jāņa 9:4) “Viņš nāca piešķirt veselību, mieru un rakstura pilnību. Viņa sūtībā ietilpa cilvēku pilnīga atjaunošana.” (grāmata „Kristus dziedinošā

ļas vada sabatskolas klasi un ir aktīvs Ceļa meklētāju līderis. Viņa veiksmes stāsta pamatā ir zinātniski apstiprināti pozitīvi ikdienas ieradumi: Agri iet gulēt (20:00) un agri celties (03:00). Veģetārs uzturs, 2 maltītes dienā, gavē 16-17 stundas katru dienu. Ikdienā 11 stundas ārā strādā fizisku darbu. Šo ieradumu rezultātā ir ļoti labs miegs, laba stāja un muskuļots ķermenis, nekādas demences pazīmes.

Agris: Pēc katras dienas lekcijām norisinājās paneldiskusija, kurā piedalījās tās dienas lektori. Ikvienam no zāles bija iespējams uzdot jautājumus. Visvairāk jautājumu tika iesūtīti par mentālās veselības tēmu, kas apstiprina statistiku – neatliekamā medicīniskā palīdzība vairāk izsaukumu saņem saistībā ar garīgām saslimšanām.

Konferences dalībniekus bija atbraukusi sveikt arī Rumānijas veselības ministre Sorina Pintea. Viņa ļoti atzinīgi novērtēja konferences tēmu un Adventistu baznīcas kalpošanu. Viņa

sim, kopīgi darbojoties, rast risinājumu. Es ceru, ka jūsu klātbūtne mums dod signālu, kā labāk darboties nākotnē. Paldies, ka jūs rūpējaties gan par cilvēku fiziskajām, gan arī garīgajām vajadzībām. Es jums vēlu izdošanos visā, ko darāt! Es pazīstu adventistus. Mana vīra mamma pieder šai ticībai – tie ir īpaši ļaudis!”

Pēc konferences arī es sajutos, ka adventisti ir īpaši ļaudis. Bet Kristus saka: “Ne visi!” Dievs ir devis draudzei neizmērojamas bagātības un palīdzību, kā līdzsvaroti veicināt fizisko, emocionālo, garīgo, mentālo un sociālo veselību, kas pēc būtības ir viens no skatu punktiem uz raksturu. Un raksturs ir tas, kas cilvēku var padarīt par ko īpašu.

Materiālu apkopoja
Ansis Roderts

Intervēja
Tatjana Tomsone

APBRĪNOJAMI 14 GADI

Doma par šo interviju man bija sen, jo ar Sandu uzturam kontaktus jau ilgāku laiku. Bet Baznīcu naktī satikām viņu ģimeni Rīgā netālu no Baznīcas ielas. Un aši sarunājām gan interviju, gan nākamo ģimeņu tikšanos. Sanda saka sirsnīgus pateicības vārdus visiem, kas aizlūdza un turpina aizlūgt par viņu ģimeni, kalpošanu un Labās Vēsts izplatīšanos Albānijā. Tas ir mazākais, ko mēs varam darīt! Šī ir saruna ar Sandu un Gentiju Thomollari.

Kāds bija tavs un Gentija ceļš pie Dieva un uz draudzi?

Sanda: Es uzaugu Rīgas pirmajā draudzē. Mamma mani sāka vest uz draudzi no četrus gadu vecuma, jo tolaik agrākā vecumā praktiski nebija iespējams, neeksistēja ne autiņbikšu, ne bērnu sabatskolas. Sapulces notika Vīlandes (agrāk – J.Kupalas) ielā. Dzīvojām Pļavniekos. Nācās iet minūtes desmit līdz autobusam, tad pusstundu braukt, un vēl minūtes piecpadsmit iet ar kājām no Katedrāles līdz draudzes namam. Nebija viegli, it īpaši ziemā. Bieži kavējām, bet piedalījāmies dievkalpojumā katru sestdienu. Dažkārt, uz svarīgākiem pasākumiem, kur man bija jāpiedalās, braucām ar taksi.

Kad man bija seši vai septiņi gadi, sākas bērnu sabatskola. Mana pirmā skolotāja bija Olga Ārmane. Es brīnījos, kā viņa lauzītā latviešu valodā mums stās-

tāja par Jēzu. Domāju, cik interesanti – tā īsti pareizi viņa runāt vēl nemāk, tomēr cenšas mums par Dievu pastāstīt. Pēc tam nācās sēdēt uz cietiem soliņiem un klusēt zīmēt. Un ak vai, ja kāds zīmulis nokrita zemē un sacēla troksni. Ļoti labi atceros, ka sēdējām balkonā netālu no Violetas Blauberģas, kas tagad dzīvo un strādā Indijā kā misionāre. Mums klusumu ievērot bija ļoti grūti, bet centāmies ļoti. Tagad domāju, kā Dievs uz mums ir lūkojies un jau tobrīd zinājis, ka abas mazās meitenes reiz kļūs par misionārēm – vienai ceļš vedīs uz Indiju, otrai uz Albāniju. Un divdesmit gadus vēlāk es lauzītā albāņu valodā sāku pasniegt sabatskolas nodarbības albāņu bērniem. Bet es tolaik vēl par to nesapņoju.

Īstenībā nekad neesmu par to domājusi un uz misionāres darbu tiekusies. Mani var salīdzināt ar to brāli līdzībā,

kas teicās, ka neies uz lauka strādāt, bet beigās aizgāja gan. Trīspadsmit gadu vecumā nokristījos, tomēr pusaudžu gados nebiju diez cik tuvās attiecībās ar Dievu, lai gan pavisam aiziet no Viņa baidījos. Reizi divās vai trijās nedēļās, kad aptvēru, ka pārāk ilgi neesmu ar Dievu runājusi, mana vienīgā lūgšana bija: „Mīļais Debesu Tēvs, neļauj man aiziet no Tevis prom tik tālu, ka nav vairs atpakaļceļa.” Un šī lūgšana tika uzklautā. Dievs mani virzīja tuvāk sev, un, kad tuvu astoņpadsmitajai dzimšanas dienai lūdzu, lai man parāda, kurš ir mans vīrs, atsūtīja uz Rīgu studēt mācītāju no Albānijas.

Dievs mani izdeva par sievu mācītājam ne tāpēc, ka biju tik īpaša un uzreiz šai lomai piemērota, bet tāpēc, ka man tas bija nepieciešams manai garīgajai izaugsmei. Tā bija atbilde manai lūgšanai, lai Dievs neizlaiž mani no savām

mīlošajām rokām.

Dzīvojot kopā ar Gentiju, iepazīnu Viņu tuvāk, un tagad pateicos, ka savā gudrībā un pacietībā Jēzus ir vadījis manu dzīvi tieši tā. Gribu pateikties arī savai mammai, kas mani veda uz draudzi, pat ja man ne īpaši gribējās uz turieni iet, kā arī visām savām bērnu sabatskolas skolotājām: Olgai Ārmanei, Dagnijai Lapai, Benitai Matisonei, Elitai Muceniecei, Gunai Rīmanei, Aijai Kaņepeī, Valdai Reķei un arī Laimītei. Redziet, cik daudz cilvēku pašreizējais darbs vajadzīgs viena cilvēka ceļā pie Dieva. Genti: Mans ceļš pie Dieva bija šāds. 1992. gadā ķīmijas skolotāja kādu dienu mūsu klasei teica: „Ko jūs staigājat pa politiskajiem mītiņiem; Envera Hodžas piramīdā notiek interesantas lekcijas, kur vismaz kaut ko varēsiet iemācīties.” Tā es ar diviem saviem draugiem, Julianu Kastrati un Albanu Matohiti, aizgājām uz Deivida Karī vadīto semināru. Man iesākumā nepatika, man bija ļoti daudz jautājumu par radīšanu un evolūciju. Apmeklēju neregulāri, daudz debatēju ar saviem draugiem, kas atbildēja kā mācēdami. Beigās viņi man teica, lai savus jautājumus uzdodu mācītājam Rolfam. Sāku nākt uz draudzi, kur pēc Bībeles studijām bija brīvās diskusijas. Mazpamāzām mana ticība evolūcijai samazinājās, kamēr ticība Dievam auga augumā. Nostabilizējās pārliecība, ka eksistē Radītājs un ka Viņš mani ļoti mīl. Sāku regulāri lūgt Dievu un studēt Bībeli, un 1992. gada 5. septembrī kristījos.

Uzreiz tiku iekļauts mazā Bībeles studiju grupiņā, kas padziļināja manas Bībeles zināšanas, kā arī palīdzēja man augt garīgi. Draudze Albānijā bija tikko nodibināta, visi jaunieši tajā bija aktīvi. Kristību dienā mani uzreiz iecēla par jauniešu vadītāju, jo neviens jau nebija pieredzējis. Mācījāmies visi kopā. 1993. gadā saņēmumu no Dieva aicinājumu, un kopš 1994. gada janvāra sāku oficiāli kalpot kā mācītājs. Interesanti, ka arī abi mani klasesbiedri kļuva par mācītājiem. Tagad, skatoties atpakaļ uz savu dzīvi, sev saku: Genti, tu dzīvē es pielāvis daudzas kļūdas, bet trīs tavas izvēles ir nevainojamas: esi pieņēmis Jēzu kā savu Glābēju, esi apprecējis vislabāko sievu un esi izlēmis veltīt savu dzīvi, kalpojot Dievam.

Atceros, kā jūs ar vīru aizbraucāt uz Albāniju pirms 14 gadiem. Pastāsti, kā sanāca, ka izvēlējāties dzīvot un kalpot tur?

Genti: Tā nebija izvēle. Man bija līgums ar Albānijas Misiju, ka noteiktu laiku kalpošu tur kā mācītājs par sponsorētajiem mācību gadiem. Dabūju atļauju padzīvot Latvijā pēc kāzām, kamēr Sanda pabeidz mācības universitātē.

Sanda: Jā, to, ka man nāksies viņam sekot un dzīvot Albānijā, Gentijs man pateica skaidri jau vēl pirms kāzām. Atceros, ka toreiz man asaras saskrēja acīs, raudāju, domādama, kā varēšu pamest skaisto Rīgu. Man likās, ka nekur citur dzīvot vispār nav iespējams. Bet Gentijs teica, lai vismaz atbraucu ciemos un apskatu viņa zemi.

Kad atbraucu ar vecākiem ciemos, man Albānija iepatīkās. Tā ir ļoti skaista zeme, ar klorītu dabu – ir kalni, ir divas dažādas jūras – Adrijas un Jonijas. Vienā Albānijas galā ziemā ir sniegs, kamēr citā (tie, kas pieraduši pie Baltijas jūras temperatūras) tajā pašā laikā var iet peldēties. Es nenožēloju, ka pārcēlos dzīvot uz turieni. Reiz, tur kalpojot, nodomāju, ka jūtos kā puzzles gabaliņš savā īstajā vietā. Laimīga.

Ko jūs darāt, kur kalpojat?

Genti: Mēs jau gandrīz četrpadsmit gadus dzīvojam un kalpojam Elbasānā. Īstenībā esmu mācītājs divās draudzēs – Austrumu Tirānas draudzē un Elbasānā. Bet tā kā draudzē nav daudz aktīvu un Bībeli zinošu cilvēku, esmu iesvētījis Sandu kā draudzes vecāko Elbasānas draudzē, un viņa mani bieži vien aizvieto, kad kalpoju ar vārdu Tirānā. Nu jau divpadsmit gadus vadu misijas sponsorētu radoraidījumu vietējā radiostacijā par sociālām tēmām un kristīgiem principiem. Bet uz Lieldienām un Ziemassvētkiem brīvi sludinu evaņģēliju. Statistika liecina, ka šis raidījums ir viens no klausītākajiem. Tāpat arī esmu nodibinājis neklātienas jeb tiešsaistes Bībeles studijas. Tur man lielā mērā palīdzēja Sanda, tulkojot materiālus uz albāņu valodu. Pašlaik atbildu arī par Literatūras nodaļu.

Sanda: Kādreiz domāju, ka mans pienākums ir „atsēdēt” dievkalpojumu un noskatīties mācītāja ģimenes sarīkoto „izrādi”. Galu galā, kādam taču tā ir jānoskatās. Es tiešām domāju, ka aktīvi kalpot var tikai mācītājs un viņa piederīgie. Atceros, kā klusībā tiesāju Egitu Kubliņu, kura pēc kristībām aktīvi sāka kalpot draudzē, gan tulkojot, gan organizējot nometnes. „Padomā tik, vēl nav īsti draudzē degunu apsildījusi, kad jau sāk te rīkoties kā mājās. Žēl, ka nav ne-

viena, kas viņai pateiktu, lai pagaida, kad kļūs par draudzes locekli ‘ar stāžu’.” Man tagad nāk smieklī par savu mulķību. Nez, kur tā vaina, iespējams, par maz tika runāts par to, ka jāmeklē savas gara dāvanas un ka īstenībā Dievs no visiem, arī no manis, sagaida, lai būtu tikpat aktīvi kā Egita. Šo patiesību uzzināju, kad nonācu Albānijas draudzes „aizkulisēs”. Nekad nebiju plānojusi būt aktīva draudzes dzīvē, lai arī mans vīrs ir mācītājs. Gentijs manu izvēli respektēja. Bet kad redzēju, ka viņam neviens nepalīdz, saņēmums un kļuvu par sava vīra pirmo palīgu. Iesāku pasniegt angļu valodas kursus, lai piesaistītu cilvēkus mūsu „Adventistu Centram”, kā to tolaik dēvējām, jo pilnībā vairākums iedzīvotāju ir musulmaņi un negribējam, lai sekulārie musulmaņi no mums izvairītos aizspriedumu dēļ. Vēlāk nodibināju bērnu sabatskolas grupiņu. Vēl nebiju ielauzījusies albāņu valodā, kad taisīju PowerPoint prezentācijas semināriem, kuras kopā ar Gentiju vai kādu brīvprātīgo tulkojām uz albāņu valodu. Vēlāk iemācījos valodu un sāku tulkot pati. Esmu iztulkojusi vairākas kristīgas grāmatas, divas no tām ir rīta sveicieni. Pašlaik manā pārziņā ir divas nodaļas – Sieviešu kalpošanas nodaļa un Sabatskola.

Kā ir būt mācītāja sievai Albānijā?

Sanda: Viegli nav. Gribu pateikt paldies Valdai Reķei, pie kuras gāju konsultēties pirms lēmuma pieņemšanas, vai kļūt par mācītāja sievu vai nē. Viņas dotie padomi man ir ļoti noderējuši. Esmu tagad pārliecināta, ka arī būt par mācītāja sievu ir jābūt īpašam aicinājumam. Citādi laulība nebūs laimīga. Ir jābūt kopīgiem principiem, jābūt vienā garā un prātā ar Dievu. Un bieži vien iznāk atstāt sevi otrajā vietā Dieva lietas labā. Ir bijis gadījums, kad gājām ārā no mājas, lai atzīmētu manu dzimšanas dienu, un pie vārtiem satikām kādu vīru, kas vēlējās satikt mācītāju. Gentijs bija lielas dilemmas priekšā. Es viņam izvēli atvieglāju, sakot, lai izrunājas, jo dzimšanas diena jau nekur nepaliks. Nebiju gaidījusi, ka runāšana ieilgs uz vairākām stundām, tomēr neiejaucos, jo ticu, ka Dievs sūtīja šo cilvēku tieši pie mums un mums nav ļauts viņu atstāt. Vēlāk uzzināju, ka šis cilvēks bijis uz pašnāvības robežas un Gentijs darījis ko varējis, lai no tās atrunātu.

Bieži vien palieku ar bērniem mājās, lai Gentijs varētu paņemt mūsu mašīnā

vairāk cilvēku uz Ticības festivālu citā pilsētā. Vai arī aizvietoju viņu, vietējā draudzē, lai būtu dievkalpojums arī tiem dažiem cilvēkiem, kas nevar aizbraukt līdzī. Man nākas būt iesaistītai gandrīz katrā draudzes jomā. Un ne tikai man. Reālā situācija ir tāda, ka, ja Albānijā mācītāju sievas neiesaistītos draudzes dzīvē un kalpošanā, nekas neietu uz priekšu.

Jums ir trīs jauki puikas. Vai viegli/grūti apvienot kalpošanu ar rūpēm par ģimeni, bērniem?

Sanda: (smejas) Te palīdz Bībeles teksts: „Es varu visu Kristus spēkā, kas dara mani stipru.” Iespējams, atskatoties nesapratīšu, kā tiku galā. Ik vakaru domāju, kur palika mana diena? Parasti ceļos sešos vai pat pirms sešiem, lai pāris stundas, kamēr visi gul, pavadītu klusumā ar Dievu un tulkotu sabatskolas materiālu. Pēc tam aizvedu vidējo dēlu uz dārziņu (tas gan man atrodas ielas otrā pusē). Sagatavoju brokastis pārējiem un uzsāku mācības ar vecāko dēlu. Pēc tam aizvedu jaunāko dēlu pie auklītes un gatavoju pusdienas. Tad arī Mateo nāk mājās no bērnudārza, jo neguļ diendusu. Pēcpusdienās pasniedzu Bībeles stundas vai angļu valodas kursus. Apdaru vēl citus mājas darbiņus, un tad jau vakars klāt. Lieku visus gulēt. Cenšamies izveidot kopīgu ģimenes svētbriķi, bet kaut kā nesanāk. Varbūt, kad maziņais paaugsties, sapratīs vairāk un būs interese un pacietība nosēdēt mierīgi, klausoties lasījumu. Tagad, viņš drīz vien pēc kopīgās dziesmas iesāk spēlēt, to redzot, arī vidējais seko viņa piemēram, un tad arī vecākā dēla uzmanība ir vējā. Tāpēc vado trīs atsevišķus svētbriķus, katram dēlam savu, piemērotu viņa vecumam un interesēm.

Kā sanāca, ka tu savu vecāko dēlu izglīto pati?

Sanda: Es nekad nebiju to plānojusi. Redzot kaimiņieni-misionāri skolojam bērnus mājās, apbrīnoju viņu, jo apzinājos, ka pati to nespētu. Bet iznāca tā, ka Ivo par savu pamatvalodu izvēlējās tieši angļu valodu, kam nav daudz sarežģītu locījumu un konjugāciju. Iesākumā palaidām viņu albāņu skolā, bet albāņu valodu viņš tā arī neapguva tik labā līmenī, lai varētu mācīties sarežģītus priekšmetus, piemēram, matematiku. Pamēģiniet mācīties svešvalodā, ja katrs piektais vārds nav saprotams. Citi bērni arī viņu apcēla par to. Ivo

pārdzīvoja, ka nespēj tikt ar mācībām galā, un viņam sāpēja klasesbiedru nievas. To redzot un saprotot, ka sekmes albāņu skolā neuzlabosies, manu sirdi saņņaudza tāda kā balta skaudība uz tiem ticīgajiem, kas var savus bērnus sūtīt kristīgās skolās pēc angļu vai amerikāņu mācību programmas, kas ir krietni vien vieglāka nekā albāņu. Lūdzu Dievam kārtot šo lietu, jo zināju, ka arī Viņš vēl manam bērnam to labāko. Nopietni apdomājām iespēju pārcelties uz kādu angļiski runājošu zemi, lai nodrošinātu Ivo labāku izglītību. Tomēr Dievs šo problēmu atrisināja citādi. Negaidot saņņemu neparastu drosmi pamēģināt mācīt savu bērnu mājās. Aizgāju pie kaimiņienes un apskatīju mācību materiālus. Sestās un pat septītās klases matemātikas viela šajās darbā burtniecās man neiedvesa šausmas (lai gan pati esmu bijusi šai priekšmetā nesekmīga). Guvu pārliecību, ka ar Dieva palīdzību tiks galā. Izrunāju šo variantu ar Ivo, kopīgi sarakstījām uz lapas mājām mācības plusus un mīnus. Plusu bija daudz, kamēr mīnusu – maz, tik vien ka jābūt disciplinētam un nāksies vairāk laika pavadīt mājās, nesatiekot klasesbiedrus, bet Ivo viņu nemaz nepietrūkst. Viņa draugi vienmēr ir bijuši tikai kaimiņu puikas, kas nāk arī uz mūsu draudzi. Ar to arī viss bija izlemts. Brīvlaikā ātrā un intensīvā kursā apguvām piektās klases angļu valodas gramatiku un pareizrakstību, un augustā pierēģistrējām Ivo mājām mācības programmā kristīgajā tām mācības skolā. Katrs sākums ir grūts, bet nenožēlojam. Ivo tagad ir daudz laimīgāks, un viņa pašvērtības līmenis, kā arī sekmes mācībās ir ļoti pacēlušās jau šī viena gada laikā. Turklāt visa mācību viela ir saistīta ar Bībeli, kristīgām vērtībām un tikumiem.

Vai ir kas, pēc kā tu ilgojies un kā pietrūkst, dzīvojot tur?

Sanda: Es pašlaik Latvijā izbaudu dievkalpojumus, kuros neesmu ne par ko atbildīga, neviens nav jāaizvieto. Ir tik patīkami redzēt, kā Latvijas draudzēs viss notiek bez īpašas mācītāja uzraudzības un pamudinājuma. Lūdzu, neaizmirstiet pateikties Dievam un parādīt, cik ļoti vērtējat šos cilvēkus, kas tik uzticami, pašizlīdzīgi un aktīvi kalpo draudzēs Latvijā. Mums Albānijā šādu cilvēku ļoti pietrūkst. Albāņus ir ļoti samaitājusi diktatūra, iznīcinot garīgumu jau pašā saknē. Mums viņiem nākas mācīt, ko nozīmē „svēts”, kas ir

„jaunpiedzimšana” utt. Mūsu adventistu centru vairākas reizes sajauca ar ‘dentistu’ jeb zobārstniecības centru, kā arī gadās, ka ar vārdu mācītājs (albāniski – *pastor*) tiek saprasts cilvēks, kas taisa ‘pastu’. Reiz mums bija kuriozs, kad Gentijs pajautāja jauniešu grupai, vai viņi ir glābti. Viens pacēla roku un paziņoja, ka jā – viņu reiz kāds esot izglābis no noslīkšanas. Es ilgojos pēc cilvēkiem, ar kuriem var risināt dziļas garīgas pārrunas un kam nav vajadzīgs tikai „piens”. Es ilgojos pēc cilvēkiem, kas ir punktuāli un kam var uzticēt pienākumus, pēc tam par to nedomājot un nepārbaudot, un neesot pastāvīgā gatavībā viņus aizvietot. Latvijā ir mācītāji, kam apnikuši neaktīvie draudzes locekļi, kuras neaizkustina viņu svētrunas, jānovērtē, ka viņi vismaz ir atnākuši. Nez, kā jūs justos, ja nāktos ik piektdien apzvanīt cilvēkus, atgādinot, ka rīt ir sabats, un apvaicājoties, vai atnāks. Nekur citur pasaulē tā nav. Bet ne bez iemesla Albānija atrodas tā saucamajā 10/40 logā kopā ar tām valstīm, kurās evaņģelizēt ir ļoti grūti. Mūsu pieredze ir gadiem ilgas pūles izveidot no nulles funkcionējošu draudzi Elbasānā. Grupiņa ir maza, jo maz ir tādu, kas nāk regulāri. Ir bijuši gadījumi, kad neatnāk neviens.

Ko jūs abi varētu novēlēt draudzes ģimenēm ar bērniem un it īpaši mācītāju ģimenēm?

Visiem vecākiem mēs novēlam audzināt sevī un savos bērnos Gara augli. Tad viss pārējais nokārtosies pats no sevis. Noteikti vediet bērnus uz draudzi pēc iespējas agrākā vecumā. Tā ir liela svētība. Centieties pasargāt viņus no pasaules kaitīgās ietekmes. Pārbaudiet visu, ko viņi skatās, spēlē vai lasa. Tam ir milzīga nozīme un ietekme uz bērnu garīgumu. Jau agri bērniībā iemācījām vecākam dēlam, ka visas filmas, kurās ir maģija vai vardarbība, nav labas. Bija liels prieks Helovīnu dienā redzēt cauri bērnu pūlim, kas uzvilkuši dažādas briesmīgas maskas, iznākam no skolas Ivo ar zīmējumu, kurā redzama Jēzus otrā nāksana, augšāmcelšanās kapos un uzraksts: „Nebaidies, Dievs ir ar tevi.” Tur mēs saskatījām augļus grūtajam darbam, ko bijām viņā ielikusi. Mūsu dēls ir spējīgs iet pret strau mi. Un visupdējais, nekad nepārstājiēt lūgt par saviem bērniem, jo lūgšanām nav derīguma termiņa. Tās pavada bērnus vēl tad, kad vecāku vairs nav blakus.

DIEVA ŽĒLASTĪBĀ VADĪTS MŪŽS

Ausma Biruta Brahmane, (dzimusi Biezā) Septītās dienas adventistu Ogres draudzē bija ilggadīga un izcila vecākā diakone jeb draudzkope. Viņa ir dzimusi 1925. gada 11. aprīlī. Agrā jaunībā viņa iepazinās ar adventes vēsti, un jau 14 gadu vecumā 1939. gada 29. jūlijā viņu Alūksnē kristīja sludinātājs Otto Balodis.

Kā sacīja pati Biruta, kristības gan esot bijušas sasteigtas, un pie lielākas garīgās izpratnes par adventes vēsti Dievs vadīja Birutu tieši pēc kristībām. Uz Ogres draudzi Biruta pārcēlās 1995. gada jūnijā no Bauskas draudzes.

Pirms draudzkopes pienākumu pildīšanas Ogrē viņa bija uzticīgi kalpojusi citos atbildīgos draudzes pienākumos. Bauskas draudzē Birutu 25 gadu vecumā ievēlēja par draudzes kasieri jeb mantzini. Šajā pienākumā Bauskā viņa kalpoja no 1950.-1966. gadam un no 1972.-1993. gadam. Ogres draudzē māsa Biruta tika ievēlēta par draudzes sekretāri 1998. un 1999. gadā, un par vecāko diakoni (draudzkopi) – no 2000. gada sākuma līdz 2008. gada sākumam.

Ogres draudzē uzticētos vecākās draudzkopes pienākumus viņa pildīja ar augstu pienākuma apziņu. Viņa centās īstenot praksē jau iepriekšējās paaudzēs atzītos labākos draudzkopības principus, ka draudzes locekļi ir regulāri jāapmeklē mājās, stiprinot viņu ticību un garīgās saites ar draudzes ģimeni, īpašu uzmanību pievēršot tiem, kas veselības vai citu iemeslu dēļ kādu laiku nav ieradušies draudzes sapulcēs. Šādas draudzkopības apmeklējumus vēlams veikt sabata pēcpusdienās vienlaicīgi divām draudzes amatpersonām. Ja kādam draudzes loceklim ir nepieciešama talka, tad tā ir organizējama darba dienās. Kristus ir teicis: „No tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” (Jņ.13:35) Mīlestība ir

dārga dāvana, ko saņemam no Jēzus, un tā ir jākopj kā debesu stāds. Šī Dieva mīlestības dāvana dumpīgajai pasaulei ir sabiedrības svētība, kas joprojām pie-

**Ogres draudzes vecākā draudzkope
Biruta 2008. g. (83 gadi)**

velk; tā palīdz pareizi veidot un uzturēt ģimenes, un draudzes ģimeni. Par to liecina arī Birutas dzīvesstāsts, no kā daži momenti šeit būtu jāpiemin.

Ģimenes saknes

Viņa piedzima Jaungulbenē Annas un

Otto Biezā ģimenē 1925. gadā. Birutas tēvs nāk no ģimenes, kurā bija 12 bērni. Mamma Anna 1920. gadā apprecējās ar atraitni Otto Biezais (Birutas tēvu), kuram no pirmās sievas, kas bija nomirusi ar diloni, bija palikuši divi bērni – meita Austrā un dēls Jānis. Vecākā meita Austrā tika nodota audzināšanā tēva māsa, bet dēls Jānis palika tēva jaunajā ģimenē.

Domājot par to, kāpēc mamma precējās ar 25 gadus vecāku vīrieti, vai tā bija mīlestība, Biruta stāsta, ka tā varēja būt mīlestība – *agape*. Mamma redzēja cilvēku, kuram bija sāpes, neziņa, kuram vajadzēja atbalstu. Divpadsmitā Biezo ģimenes bērna-pastarīša Otto aprūpē bija atstāti slimie vecāki (māte guloša). Sieva tikko mirusi, atstājot divus mazgadīgus bērnus- puisītim 3 gadiņi, bet meitenītei 6 gadi. Mamma, redzot šo rūpju nomākto cilvēku, viņu iemīlēja ar agapes mīlestību un steidzās viņam palīdzēt, atbalstīt. Tā radās jauna ģimene. Jāpiebilst, ka laulību dienā Cesvaines luterāņu baznīcā radās bažas par partneru uzticību saistībā ar lielo gadu starpību.

Birutas vecākais brālis Bruno Biezais piedzima 1922. gada 26. maijā, bet Biruta 1925. g. 11. aprīlī. Jaunākais brālis Mārtiņš piedzima 1929. gadā, bet 4 gadu vecumā 1933. gadā saslima ar šarlaku un nomira.

Interese par adventismu

Birutas tēvs bija luterānis, bet māte ar adventes vēsti par Kristus nākšanu un tai

sekojošo 1000 gadu laikmetu un galējo tiesu bija nedaudz pazīstama. Vēlāk, pēc dēliņa Mārtiņa nāves, pieķērās Dievam vēl vairāk. Viņa daudz lūdza, lasīja Bībeli un bieži gāja uz luterāņu baznīcu Gulbenē (16 km attālumā). Vasarās māmuļa ņēma līdzī arī Birutu, kurai toreiz bija 8-11 gadi. Pa ceļam māte Birutai

viņu darbnīcas ir slēgtas. Gulbenes apkārtnē tad darbojās adventistu draudzes kolportiere Olga Kīķe. Viņa bija ieradusies arī Biezo ģimenes mājās, kur māte nopirkusi dažas grāmatas. Māte pasūtīja regulāro izdevumu „Mūsu laikmets”. To piegādājot, pastnieks mēdza žurnālu dūsmīgi nomest Biezo ģimenes mājas

pagalmā, izsakot nicinošus vārdus. Birutas māte simpatizēja adventistu draudzes atzītajai Bībeles mācībai, bet tēvs, būdams pārliecināts luterānis, tai turējās pretī. Birutas māte bija dabūjusi adventistu vadoša draudzes darbinieka Kārļa Suttas adresi un aizrakstījusi viņam vēstuli pēc padoma, ko darīt pašai (vai šķirties no vīra) un kā rīkoties ar bērniem, ja viņas vīrs un

bērni Bruno un Biruta. Un tā piektdien, 1939.gada 28.jūlijā, šīs trīs personas ar vilcienu devās uz Gulbeni, kur pārsēdās šaursliežu vilcienā uz Alūksni.

Alūksnē viņus sagaidīja draudzes evaņģēlists Arnolds Lejnietis, draudzes vecākais Augusts Egle, iesvētīts mācītājs Otto Balodis, kas tajā reizē bija ieradies Alūksnē vadīt Vakarēdiena dievkalpojumu un citus pasākumus, Visi devās uz Lejnietes mājām. Tur pie galda notika pārrunas, pēc kurām tika uzdoti pārbaudes jautājumi, kādus mēdz uzdot pirms kristībām. Birutai bija tikai 14 gadi; plašās un dziļās tēmas viņai vēl bija visai neskaidras, un daži jautājumi viņai likās pārāk strauji uzdoti. Tomēr līdz ar tēvu un brāli viņa atbildēja piekrietoši. Nākamajā rītā, sestdien, 29. jūlijā, viņi devās uz Alūksnes ezeru uz kristībām. Pa ceļam Birutai palika tik slikti, ka viņa vairs nevarēja pāriet. Acīmredzot, kādam ļoti nepatika, ka viņa dodas uz kristībām, un tika likti šķēršļi. Tomēr Biruta tika uzlikta uz draudzes vecākā Augusta Egles velosipēda un caur kapiem ar to aizstūmta līdz ezeram. Arī iekļūt ezerā viņai tika palīdzēts. Bet uzreiz pēc kristībām viņa palika vesela un, būdama jauna meitene, skrīšus izskrēja krastā, kaut arī parasti tā nemēdza darīt. Nākamajā svētdienas rītā daži draudzes pārstāvji – mācītājs Arnolds Lejnietis, Otto Balodis, arī kolportieris Pēteris Remicāns – un jaunkristītie ar vilcieniem no Alūksnes devās uz Jaungulbeni un

Kopā ar brāli Bruno 1945. gada pavasarī pēc Kurzemes katla.

daudz stāstīja par Dievu. Tā vienā dienā abas nostaigāja 32 km. Gulbenes baznīcā kalpoja ļoti atzīts luterāņu mācītājs. Birutas mammai radās neizprotami jautājumi, ko viņa uzdeva mācītājam. Māte jautāja par to, ko nesaprata. Tās bija 3 lietas: par augšāmcelšanos, par mirušo stāvokli, par svečīšu dedzināšanu (Svečīšu vakaros kapsētā). Viņa jautāja arī par pielūgšanos, viņa sāka meklēt pati. Mamma bija nākusi pie atziņas, ka jāsvin ir nedēļas septītā diena – sestdiena, kas ir jau pie pasaules radīšanas Ēdenē noteikta kā svēta dusas diena jeb sabats, nevis nedēļas pirmā diena - svētdiena. Viņa domāja, ka arī Latvijā vajadzētu būt kādai draudzei, kas to tā pareizi pēc Bībeles ievēro, un vēlējās satikt tādus ļaudis.

Kā viens no pirmajiem par to pavēstīja Birutas vecākais pusbrālis Jānis, kurš 17 gadu vecumā, mācoties Gulbenē, bija redzējis sensacionālu notikumu, ka septītās dienas adventistu draudzes mācītājs Jānis Driķis esot publiski mācījis, ka saskaņā ar Bībeli ir jāsvin sestdiena nevis svētdiena, un ka par to daži viņu esot apmētājuši ar jēlām olām. Pusbrālis uzzināja, ka fotogrāfs Oskars Priedītis un kurpnieks Sēlis pie savu darbnīcu durvīm bija pielikuši izkārtņi, ka sestdienās

bērnu tēvs ir pret adventes vēsti un sabata ievērošanu. Viņa saņēma atbildi nešķirties un citus labus padomus. Ģimenē piecus gadus notika garīga cīņa.

Kristības

No SDA Alūksnes draudzes Biezo ģimenes mājās bija ieradies Bībeles mājas grupiņas vadītājs Pāvils Gurējevs, un viņš veica pārrunas par garīgām lietām. Viņš aicināja ierasties Biezo ģimeni Alūksnē uz pārrunām ar adventistu draudzes pārstāvjiem. Birutas māte jau bija pārliecināta par adventes vēsts pareizību un vēlējās, lai par to būtu pārliecināti arī viņas vīrs un bērni. Māte nolēma palikt mājās (pieskatīt māju), bet uz Alūksni devās viņas vīrs un

1939. gada rudenī Pie Gurējevu ģimenes mājas Biruta 14 gadu vecumā (1. no labās puses 2. rindā), 1. rindā Birutas mamma (ar balto lakatiņu). Blakus mammai Pāvila Gurējeva ģimene: Pāvila sieva, Pāvils; viens dēls pašā priekšā, otrs aizmugurē. 2. rindā (centrā) evaņģēlists Arnolds Lejnietis, blakus (pa kreisi) Birutas brālis Bruno, pa labi no Arnolda Birutas tēvs.

tad ar kājām uz Biezā ģimenes māju. (Birutas mamma visus cienāja ar piena klimpu zupu no lielas bļodas.) Pēc pārrunām visi devās uz apmēram četrus kilometrus attālo Ušura ezeru, kurā tika kristīta Birutas mamma.

Dzīves likloči

Alūksnes draudzē Biruta darbojās līdz 1950. gadam, tad pārcēlās uz Bausku. Birutas tēvs nomira 1952. gadā. Birutas māte palika Jaungulbenē vēl gadu un 1953. gadā pārcēlās uz Bausku pie savas meitas.

Birutas mātes šīs zemes gaitas beidzās 1990. gadā, un viņa tika apglabāta Pļaviņās, kur jau 1980. g. bija apglabāta brāļa Bruno Biezā sieva Cilda, bet vēlāk – 2006. gadā – arī Bruno.

2018. gada 11. aprīlī Birutai apritēja 93 gadi. Viņa joprojām ir mūsu vidū, stipri not mūsu ticību. Esam pateicīgi Dievam par īpašām svētībām, kādas Biruta ir saņēmusi, kā arī par svētībām, kādas citi caur viņu ir saņēmuši.

Droši varam ticēt, ka labākais gan viņai, gan tiem, kuru ticību viņa ir stiprinājusi, vēl ir priekšā. Dieva atlikuma ļaudīm pieder Viņa apsolījumi. “Arī līdz jūsu vecuma dienām Es palikšu tas pats, Es jūs nesīšu, kamēr jūs paliksiet sirmi. Es jūs esmu radījis un arī turpmāk Es jūs nesīšu, gādāšu par jums un jūs izglābsu.” Jes. 46:4

No māsas Birutas sarunas ar Juri Driķi

No Birutas rakstītā

Tā kā 1939. gadā adventisms Gulbenes apriņķī un vēl tālāk bija svešvārds un liels izsmiekls, man vajadzēja izšķirties, vai nu mācīties tālāk, vai palikt uzticīgi dotam kristību solījumam, nepārkāpjot sabatu.

Tā nu pēc 3 gadiem, kā vēlākā dzīve pierādīja, biju likusi pamatu visai savai darba dzīvei. Kaut gan sabats visur, kur gāju un ko darīju, bija manu cīņu lauks, jo bija padomju okupācijas laiks – ateisma laiks. Manos darba gados nomainījās 7 direktori, un ar katru no viņiem man bija nepieciešamas “pārrunas” par savu pārliecību, kas reizēm nebija viegli, tomēr darbā atstāja.

Atceros, kāds liels “varasvīrs” man reiz teica: “Nesaprotu, jūs esat visādi gaiša sieviete, jūs mums esat vajadzīga, bet kāpēc jūs ne tā kā citi nesaprotat un ejat šķērsām ceļam pāri?”

Tā ar viņiem cīnīdamās, nostrādāju vie-

nā un tajā pašā darba vietā, un vienīgais prieks un gandarījums pēc aiziešanas pensijā no vairāk kā 700 strādājošiem šai kolektīvā – viens mans darba kolēģis, kas izšķīrās par ticību. Kungam slava!

Birutiņa ir interesants sarunu biedrs. Ar viņu var sarunāties gan gados jauni cilvēki, gan vecāki, un ieguvēji ir visi. Dzīves gudrība, smalkjūtība, izpalīdzība un Dieva atziņa, ko vienmēr viņa dāsni līdzdalījusi citiem. Vienmēr pratusi ko garšīgu sagatavot. Viņas ievārījuma burciņas un padoms ir ļoti noderējis grūtā brīdī.

Aaelita Ogrē

Esmu pateicīga Dievam, ka mums ir tāda māsa Biruta, nu jau stipri gados. Tik labas atmiņas par viņu un kalpošanu draudzē! Vēl lielā vecumā viņa bija mūsu draudzes vecākā draudzkope. Ļoti rūpīga un atsaucīga savā darbā, kā arī apzinīga un ar atbildību ķērās pie šī darba. Esot adventistu draudzē no jaunības, guvusi daudz zināšanu Dieva Vārdā. Man patika Birutas kalpošana šajā amatā viņa sevi parādīja no labās puses. Regulāri sanācām kopā draudzkopju sapulcēs. Man tie bija svētīgi brīži. Paldies Birutai par šo kalpošanu!

Rita

Ja man jautātu, kas man ir Biruta? Vispirms – ticības māsa Jēzū Kristū. No 2000. gada mana garīgā krustmāte. Mani kristīja Rīgas 1. draudzē Baznīcas ielā, un Biruta mani slapju un samulsušu saņēma, apmīloja un sasildīja. No tās dienas ik brīdī jūtu viņas līdzjūtīgo sirdi un mīlestību, arī materiālo atbalstu. Pirmā lielā liksta man bija, kad salauzu labo roku. Juris un Biruta pārveda mani mājās no slimnīcas. Tad, kad man vajadzēja doties uz Onkoloģijas centru, Biruta brauca līdz, jo biju nobijusies. Dievs žēloja, bailes atkāpās.

Visus šos 17 gadus man blakus ir bijis gudrs, saprotoš draugs. Un vēl – viņai pēc insulta nebija viegli būt viesmīlīgai. Taču ne reizi no viņas mājas man nebija izdevies aiziet neēdušai. Paldies Dievam par šo sadraudzību, jo arī ar garīgām atziņām bija un ir ar ko dalīties.

Astrīda Ogrē

Mīlā māsa Kristū Birutiņa... Cik brīnišķīgi Dievs lieto cilvēkus. Man Viņš lika sastapties ar mīlo māsu Ogrē atkārtota semināra laikā 2000. gadā. Pateicība Debesu Tēvam un viņai, ka Ogres adventistu draudzei piederu jau 18 gadus.

Ar lielu smalkjūtību un mīlestību apveltītā māsiņa saskarsmē ar dažādiem cilvēkiem gan draudzē, gan pasaulē, Birutiņa man vienmēr paliks draudzkopja paraugs. Dievs devis Birutai dziļu empātiju, taktiskumu, gudrību, kā tuvoties cilvēkiem, aizsniegt tos. Biruta redz cilvēku sirdis, prot ieklausīties.

Gadi nav laupījuši interesi un rūpes par Ogres draudzīti. Viņas redzeslokā ir katra māsa un brālis, kaut pati reti apmeklē draudzi. Vēl aizvien Biruta var dot padomus, uzmundrināt, stiprināt kādu un prot arī gaiši pasmaidīt. Tā gaisma, kas viņas sirdī deg, ir par savu draudzīti – par katru māsu un brāli. Viņas rūpes ir par tiem, kas kaut kādu iemeslu dēļ neapmeklē sabata dievkalpojumu. Tā ir liela Dieva žēlastība, kas viņu apņēmusi visus šos gadus, devusi spēku gan baltās, gan tumšās dienās. Paldies Tev, Dievs, par mūsu mīlo māsu!

Jūsma Ogrē

Biruta ieradās draudzē kopā ar dakteru ģimeni, kur gadu viņa auklēja meitenīti šai ģimenei, tad atgriezās pamatdarbā. Draudzē Biruta izcēlās ar atsaucību, laipnību, kārtības mīlestību, precizitāti. Ļoti labi veica savus pienākumus, būdama mantzīne. Piemita prasme izprast cilvēkus.

Vizma no Bauskas

Birutu atceros kā ļoti garīgu, smalkjūtīgu, izpalīdzīgu, kārtīgu, precīzu. Viņa ļoti mīlēja savu māmuļu. Rūpējās par viņu un līdzcīvēkiem.

Rota no Bauskas

Atceros Birutu no agra jaunības. Viņa bija ļoti precīza, vienmēr gaumīgi ģērbusies. Biruta mīlēja ne tikai savas draudzes ļaudis, bet draudzējās arī ar cilvēkiem, kas nebija draudzē. Arta atceras, ka Biruta pavadījusi laiku kopā ar viņas klasesbiedrenes mammu. Viņa uzskata, ka tas bija labs piemērs arī citiem kristiešiem, lai palīdzētu mantot dvēseles.

Arta no Bauskas

SIEVIETES ALBĀNIJĀ

Paldies visiem, kuri aizlūdza par sieviešu konferenci Albānijā, kas norisinājās šī gada 19. un 20. maijā. Nu jau sesto gadu esmu Sieviešu kalpošanas vadītāja Albānijas misijā un šo pasākumu organizēju katru gadu. Daudzas draudzes māsas to gaida kā svaiga ūdens malku savā vienmuļajā ikdienas dzīvē, jo tā ir diena vai divas, kad var atstāt visas ikdienas rūpes un izbaudīt sadraudzību ar citām sievietēm, vienoti pielūdzot Dievu kādā skaistā vietā. Šīs adventistu sieviešu konferences nav domātas tikai draudzes māsām, bet gan tiek organizētas arī kā evaņģelizācijas pasākums, jo uz to parasti tiek aicinātas draudzenes un radnieces. Viens no iemesliem varbūt arī tāds, ka patriarhālie mājinieki nelabprāt laiž sievietes nakšņot kaut kur ārpus mājas, un atļauju var iegūt, ja viņas ir kopā ar kādu viņiem pazīstamu un uzticamu sievieti. Tādējādi daudzas dalībnieces tieši šādā konferencē pirmo reizi uzzina par Jēzu.

Šogad pasākums norisinājās Vlorā, pilsētā pie Adrijas jūras pretī Itālijai. Vlora ir skaista pilsēta, un, lai gan maksa par viesnīcu bija augstāka nekā citugad, arī dalībnieču bija vairāk nekā jebkad – virs piecdesmit. Fatima, aktīva māsa no Tirānas draudzes, izmantoja šo konferenci kā iespēju izdabūt savu draudzeni no mājas, kur viņa bija praktiski ieslēgusies pēc meitas pārāgrās nāves, sērojot nu jau piekto gadu. Slava Dievam, ka tas izdevās un sieviete guva garīgu stiprinājumu un iepriec. Blerina, māsa no Durres draudzes, atveda sev līdzī gan māti, gan abas māsas. Bija prieks dzirdēt vienu no

māsām, kas pasākumā piedalījās pirmo reizi, sakām: „Paldies par šo pasākumu! Es ticu Dievam, bet ne tik dziļi kā jūs. Tomēr, kad redzu jūsu lielo ticību, tiek stiprināta arī manējā.”

Es izmantoju šo konferenci, lai iepazīstinātu ar Jēzu manas angļu valodas kursantes Elonu un Anisu. Nav viegli savienot profesionalitāti ar liecināšanu. Abas meitenes ir māsīcas no musulmaņu ģimenes, un, lai gan nenēsā lakatus un nelūdzas piecreiz dienā, ciena citas islāma tradīcijas. Piemēram, pagājušajā gadā viņas gavēja Ramadāna mēnesī, kas ir liels upuris, jo nozīmē neēst pilnīgi neko un pat nedzert ūdeni no saullēkta līdz saulrietam (pēc saulrieta dzert un ēst drīkst). Pamēģiniet to paveikt 40 grādu karstumā!

Es biju iedevusi abām māsīcām dažas garīgas grāmatas, bet viņas bija stipri atturīgas, un nešķīta, ka viņas tās lasītu. Arī visi ziemassvētku dievkalpojuma ielūgumi ik gadu tika atstāti bez ievērības. Kad pienāca beigas kārtējam angļu valodas līmenim, es Dievam teicu: „Kungs, es darīju, ko varēju. Šodien mums jāšķīras, jo man darbs pie viņu skološanas ir pabeigts. Nu viņas ir Tavās rokās. Ieved viņu dzīvē kādu citu kristieti, kas turpinās tuvināt viņas Tev.” Tovakar Anisa nokavējās, un Elona man negaidīti atvēra sirdi un pastāstīja, cik viņām grūti klājas, jo Anisas brālim ir ļaundabīgs audzējs rokas kaulā. Ik pēc trīs nedēļām viņš dodas uz Itāliju, lai injicētu kādas zāles, bet labāk nepaliekot. Abas ģimenes dzīvo bailēs, ka jaunietim nāksies zaudēt roku. Piedāvāju aizlūgt par Klaj-

di problēmu, kam meitenes piekrita. Pēc lūgšanas meitenes paziņoja, ka vēloties turpināt ar mani angļu valodas studijas, nesākot jaunu līmeni, bet uzlabojot runāšanas prasmi un gramatiku. Es šajā lietu pavērsienā saskatīju Dieva atbildi: „Sanda, tavš darbs pie šīm meitenēm vēl nav galā.” Tāpēc pēc vairākiem mēnešiem ielūdzu meitenes uz sieviešu konferenci. Man par lielu prieku viņas piekrita. Bija gan nedaudz bail, vai nepārdomās, kad uzzinās, ka konference iekrīt Ramadāna mēnesī. Lūdzu Dievu par šo iespējamo šķērslī, un meitenes ne tikai piedalījās konferencē, bet pat atveda līdzī savas mammas. Es slavēju Jēzu par Viņa vareno spēku vadīt cilvēkus tuvāk sev, jo mana lūgšana ir, lai Dievs dāvā pestīšanu ne tikai abām meitenēm, bet arī viņu ģimenēm.

Mūsu konferencē piedalījās Ana Mata, misionāre no Gvatemalas, kas mums dāvāja spēcīgu liecību par to, kā Dievs viņu dziedināja no krūts vēža, kad ārsti bija paziņojuši, ka viņai atlikuši vien divi mēneši, ko dzīvot. Viņas atbilde ārstiem bija: „Lai arī es jūsu cīnīties profesionālus, tomēr neticu un nepieņemu jūsu diagnozi, jo jūs nepazīstat visvareno Dievu tā, kā pazīstu Viņu es.” Jēzus deva Anai drosmi nepadoties un cīnīties visiem spēkiem. Viņa izgāja ķīmijterapijas kursu, krūti nācās zaudēt, bet Ana pati tagad ir sveika un vesela un liecina par Dieva varenību jau piekto gadu.

Pēc šīs liecības piedāvāju Anisai aizlūgt kopā ar Anu par viņas brāli Klajdi. Meitenes ar prieku piekrita, un mēs lūdzām pēc brīnuma, lai Dievs dziedina Klajdi,

bet pirmāmkārtām dāvā pestīšanu gan viņam, gan visai ģimenei. Vēlāk nekādas pozitīvas izmaiņas puša veselībā gan nebija manāmas. Jautāju Dievam, kāpēc, jo biju ļoti cerējusi uz šādu brīnumu. Tad Dievs man atgādināja, ka nav īstais laiks; bija Ramadāna mēnesis, un puisis nodarbojās ar labdarību un daudz lūdās mošejā; Jēzus dāvāto dziedināšanu viņš iztulkotu kā Allāha atbildi uz viņa nopelniem. Tā nu es turpinu lūgt,

svece stāsta, ka Dievs ir mūsu Gaisma, ko saņemam no Viņa Vārda.

Pēc tam uzstājos es ar divām modernām līdzībām, ilustrējot divas ļoti svarīgas pamatpatiesības. Vispirms es līdzdalīju lielisku praktisku padomu, kā nelielus caurumiņus grīdas flīzēs var aizpildīt ar līdzīgas krāsas nagu laku. Garīgā vēsts bija, ka mēs visi esam ar tādu kā caurumu sirdī, un šī tukšā vieta ir Dieva lielumā – to nevar aizpildīt nekas cits

bija par lielu atvieglojumu un svētību, jo ir traģiski dzīvot neziņā, vai Dievs tevi pieņems, vai ir tev piedēvis.

Klarisa Espana, misionāre no Hondurasas un bērnu kalpošanas nodaļas vadītāja, pasludināja vēsti, ka Jēzus nāks drīz, pie tam negaidīti, tāpēc mums jābūt visu laiku gatavām Viņa atnākšanai. Gaidot viesus, mēs sakārtojam un iztīrām māju, pagatavojam cienastu, bet, Jēzu gaidot, mums jāpagatavo sava sirds, jāizvērtē prioritātes un jāizkopj raksturs. Dievu liekot pirmajā vietā, ik dienu iesākot ar to, ka uzņemam dvēseles barību no Viņa Vārda un runājoties ar Jēzu lūgšanās, mēs sagatavojam sevi kā templi Svētajam Garam.

Natālija Šefere no Brazīlijas, kas Albānijas Misijā vada mūzikas kalpošanas nodaļu, iepriecināja mūs ar izjustu dziesmu par Tēva mīlestību. Pēc tam pastāstīja lielisku līdzību par adīšanu. Reiz viņa nolēma noadīt sedziņu savai mazajai meitiņai. Neliels šķērslis bija tas, ka viņa neprata adīt. Nelīdzēja ne pamācības internetā, ne grāmatas, bet tad viņa atcerējās labu draudzeni, kam padevās rokdarbi. Negāja viegli, tas bija ilgs darbs ar vairākiem pārtraukumiem, un sedziņa bija gatava tikai pēc gada. Tomēr tā bija gatava. Natālija to salīdzināja ar mūsu dzīvi, mūsu ceļu kopā ar Jēzu. Pirmkārt, mums pašiem jānolemj, ka vēlamies iet kopā ar Jēzu.

To mūs vietā nevar izlemt neviens cits. Otrkārt, mums jāiemācās, kā to darīt, un to mēs iemācāmies, studējot Bībeli un praktizējot tās mācības. Viegli nav un ir nepieciešama liela pacietība. Dažkārt dzīves aizņemība var mūs kavēt un pat novirzīt no mērķa, tomēr Jēzus kā labs Draugs mūs uzmundrina un iedvesmo atkal atgriezties pie iesāktā. Natālijas rokdarbā tuvāk ieskatoties, var redzēt daudz kļūdu, dažkārt viņai pat nācās ārdīt ārā un darīt no jauna. Arī kopējā ceļā ar Jēzu nevajag baidīties sākt visu no jauna. Ja būsim neatlaidīgi un turpināsim iesākt, beigās, atskatoties uz savu dzīvi, redzēsim to kā brīnišķīgu rokdarbu, lai arī ar kļūdām, tomēr skaistu un pabeigtu.

Konferences beigās sievietes tika aicinātas pierakstīties Bībeles studijām, un pieteicās daudzas, to skaitā arī manas kurasantes Elona un Anisa, kā arī viņu mātes. Lūdzu aizlūgt par sieviešu kalpošanu Albānijā, lai vairāk sieviešu iesakņotos Patiesībā un spētu spirdzināt arī citus garīgi slāpētos.

Sanda Thomollari

lai Dievs turpina darboties abās ģimenēs un dara visu nepieciešamo, lai tās saņemtu glābšanu un visas pārējās svētības, ko tā sevī ietver.

Konferences tēma bija „Dzīves līdzības” ar nodomu censties saskatīt, ko ikdienas darbi un lietas mums vēsta par Dievu. Es izvēlējos līdzību motīvu, jo arī Jēzus vienkāršo tautu mācīja tikai un vienīgi līdzībās. Es vēlējos, lai sievietes, atgriezušās mājās, atsākot savus ikdienas darbiņus, atcerētos dzirdēto vēsti. Sestdienas vakars tika veltīts lūgšanām un atpūtai pēc mazliet nogurdinošā brauciena uz Vloru. Sapulcējāmies krastā un uzticējām visas savas rūpes Dievam, lai pēc tam baudītu pastaigu gar jūru.

Svētdienas rīts tika pavadīts viesnīcas konferenču zālē. Iesākām ar aktivitāti, ko vadīja Džena Hendriksone, amerikāņu misionāre Vlorā. Viņa izdalīja visām dalībniecēm dažādus sadzīves priekšmetus, un sievietes pašas centās atrast un līdzdalīt vēsti, ko tās sniedz par Dievu. Piemēram, karote stāsta par to, kā Dievs mums dod dienīško maizi, sietiņš – ka Dievs vēlas mūsu dzīves tīras, tāpēc sijā tās no visādiem sārņiem,

kā Viņš. Jēzus nāca, lai mēs baudītu dzīvību un pārpilnību jeb dzīvības pilnību (Jāņa 10:10). Mēs nevaram piedzīvot pārpilnību, ja mūsu sirdīs ir tukšums. To var iegūt, tikai ielaižot savās sirdīs Jēzu. Otrā mana līdzība bija saistīta ar tīrīšanas līdzekļiem. Ierosināju sievietes dalīties visādos knifiņos, kā labāk iztīrīt grūti tīrāmus traipus. Pēc tam pajautāju, kas notiek, ja tīrām traipu ar nepareizo līdzekli. Traips paliek, vai ne? Tad pastāstīju, ka daudzi cilvēki cenšas izdzēst savu grēku traipus ar nepareizām metodēm – gavējot, dodoties svētceļojumā, sodot paši sevi vai nodarbojoties ar labdarību, cerībā, ka labs darbs atsvērs slikto. Bet tas nedarbojas. Īstā recepte grēka traipu tīrīšanai atrodama Bībelē. Nodemonstrēju eksperimentu ar jodu un hloru, parādot, ka tikai Jēzus asinis, tikai ticība Viņa upurim un tā pieņemšana attīra mūsu sirdis no grēka. Un kristietība ir vienīgā reliģija, kas dāvā drošu apziņu par grēku piedošanu un glābšanu. Jekburš, kas pieņem Jēzu par savu personīgo Glābēju un uztur dzīvas attiecības ar Viņu, ir glābts. Šī bija ļoti šokējoša vēsts, kas daudzām sievietēm

MATTESON MISIJAS SKOLA

Pirms neilga laika man bija iespēja jau otro reizi apciemot Matteson Misijas skolu Norvēģijā. Šo skolu ir absolvējuši arī trīs latvieši Elita Meliņa, Gustavs Latgalis un Dārta Debere. Elita pēc skolas pabeigšanas izmācījās par fizioterapeitu, lai savus talantus varētu izmantot veselības kalpošanā, Gustavs ir aktīvs misionārs, savukārt Dārta turpinās savu kalpošanu Kanādā.

Ieraugot skolu, tā nemaz neatgādina kādu iestādi, bet dzīvojamo māju. Ienākot pa durvīm, uzreiz ieraudzīsi desmitiem karpju pāru un jaku, ejot tālāk dzīvojamajā istabā, redzēsi mājīgu iekārtojumu. Pie skapja stāvēs kontrabass, uz kāda no galdiem redzēsi ukuleli, turpat būs ģitāra. Kāds noteikti spēlēs klavieres un kaut ko dungos, kāds cits, ērti iekārtojies dīvēnā, kaut ko lasīs, kaut kur no virtuves dzirdēsi smieklus un čalas. Pie koka sienām ieraudzīsi iepriekšējo absolventu smaidīgās sejas fotogrāfijās. Ja nezinātu, ka šī ir skola, varētu padomāt, ka esi nonācis ļoti lielas un muzikālas ģimenes dzīvojamajā mājā. Jāsaka, ka tas nav tālu no patiesības, jo pie sienas ierāmēta karājas ģimenes definīcija – cilvēku grupa, kurā katrs ir unikāls meistardarbs, daļa beznosacījuma mīlestību, apskāvienus un atbalstu, viena no dzīves lielākajām svētībām, lolots vienmēr. Pēkšņi nemanot, pateicoties studentu un darbinieku smaidiem, sirds siltumam un dzīvespriekam, esi kļuvis par daļu no ģimenes, pat ja esi tikai viesis uz dažām dienām.

Matteson skolas misija ir apmācīt medicīnas misionārus dzīvei, kas ar nedalītu sirdi veltīta Dieva darbam. Ar medicīnas misionāru saprot ne tikai ārstus, bet ikvienu, kas vēlas darīt labu, dziedināt sirdis, iepriecināt noskumušos, kā arī rūpēties un iedvesmot veselīgam dzīvesveidam. Skolas mērķis ir, ka absolventi veltītu savu dzīvi pilna laika kalpošanai, iesaistītos jau esošajās adventistu kalpošanas organizācijās vai sāktu

jaunas, lai sagatavotu cilvēkus Kristus nākšanai.

Matteson Misijas skola ir daļa no Ganheim fonda, kas ir bezpeļņas organizācija. Granheim vāc ziedojumus skolas uzturēšanai, kas sastāda lielāko daļu no skolas izmaksām. Ziedotāji ir gan adventisti, gan citi cilvēki, kas saskata vērtību tajā, ko dara Granheim. Granheim fonds vada arī divus citus projektus – Livsstilsklubben jeb dzīvesstila klubu un organiskā komposta projektu, ar kuru palīdzību tiek kalpoti sabiedrībai, organizējot dažādus skrējienus, veselīga dzīvesveida nodarbības, sadarbojoties ar vietējiem lauksaimniekiem, ievācot nevajadzīgos zarus, no kā vēlāk tiek gatavots un pārdots vietējai sabiedrībai augstas kvalitātes komposts, kā arī citos veidos. Visās šajās aktivitātēs studenti, kā arī vietējās draudzes locekļi ir aktīvi iesaistīti, tādējādi mācoties evaņģelizēt un kalpot sabiedrībai. Studentiem ir iespēja arī mācīties par Dieva raksturu ne tikai nodarbībās, bet arī no dabas, kopjot dārzu, audzējot augus un strādājot ar kompostu.

Renē (skolas direktors)

Matteson Misijas skola atšķiras ar to, ka tās galvenais uzvars ir uz rakstura izaugsmi nevis specifiskām prasmēm, kas vairāk raksturīgs citās skolās, tādēļ mēs cenšamies saglabāt ģimenisku atmosfēru ar mazāku studentu skaitu, apmēram 12. Studentu ir gana daudz, lai grupā būtu dažāda rakstura

cilvēki, bet tajā pašā laikā nevarētu noslēpties un pazust pūlī. Pieņemot studentus skolā, svarīgākais ir motivācija, kāpēc jaunietis vēlas šeit mācīties, vai vēlas nodot savu dzīvi Dievam. Protams, mums ir arī svarīgi, lai grupa būtu balansēta – līdzīgs skaits puīšu un meiteņu, dažāda temperamenta cilvēku, lai viens no otra varētu mācīties un papildināt viens otru. Esmu bijis šajā skolā gan students, gan studentu līderis, kā arī šobrīd esmu skolas direktors. Ja man vienā teikumā būtu jāapraksta, ko esmu iemācījies katrā no šiem gadiem, tad, esot students, noteikti to, ka man vienmēr nav taisnība, man ir jāmainās. Kā studentu līderis: izbaudīt izaicinājumiem pilnu izaugsmi. Šajā gadā, esot direktors, redzu divus aspektus, kuros Dievs mani mācījis. Esmu ļoti satuvinājies ar šī gada grupu, viņi ir lieliski, tik mīloši. Šajos gados esmu piedzīvojis daudz izaicinājumu, kuri ir ļoti līdzīgi šī gada studentu piedzīvotajiem, un man ir bijusi iespēja kādu mirkli iet ar viņiem kopā, tāpēc es teiktu – iedrošināt citus gūt uzvaru jomās, kuras esmu piedzīvojis. Otrs šī gada aspekts ir pilnīga nodošanās. Bija lietas, kuras man bija jāatdod Dievam. Pēc tam es brīnījos, ka es nezināju, kā ir iespējams būt tik priecīgam, mierpilnam un laimīgam. Īsāk – atklāt pilnīgu mieru un palīdzēt to iegūt citiem.

Sāra (studente)

Es ierados Mattesonā, kad pabeidzu augstskolu, jo gribēju stiprināt savas attiecības ar Dievu. Kad šeit ierados, es lūdzu, lai Dievs atklāj, kas manā raksturā ir nepilnīgs, un maina to. Katru mēnesi man Dievs ir uzrādījis vienu vai divas specifiskas lietas. Kā piemēru varu nosaukt Kolosiešiem 3:23, kurā teikts: “Visu ko darāt, dariet no sirds, it kā savam Kungam un ne cilvēkiem.” Dievs manā prātā lika domu: “Sāra, tu vienmēr domā, ko citi par tevi domā, un dari lietas tikai tāpēc, ka kāds uz tevi skatās, bet tas nav tas, ko es no Tevis sagaidu.” Bija tik grūti to atzīt, bet caur lūgšanām un asarām es redzēju, kā Dievs to manī maina. Esmu iemācījies tikt pāri smagām grūtībām un būt par tām pateicīga.

Evaņģelizācija ir viena no manām mīļākajām daļām skolas programmā. Ir kāds pāris, kuri sevi uzskata par sātaniem. Kopš esmu šeit, esmu viņus apciemojusi pāris reizes. Sākumā mēs par Dievu nerunājām, bet ar laiku sarunas veicās. Reiz viņa atnāca pie mums uz masāžu. Viņai ir veselības problēmas un viņa īsti nevarēja staigāt, viņai bija jāizmanto kruķi. Pirms masāžas es jautāju, vai drīkstu lūgt, viņa atbildēja, ka par viņu nē, bet, ja tas mani iepriecina, lai es to daru. Tā es lūdzu, lai šī masāža būtu veiksmīga, lai vada mani tā, ka šī masāža atvieglotu viņas sāpes un viņa varētu staigāt labāk. Tad es sāku masāžu, pēc kāda laika es jautāju, vai viņa vēlas, lai izmasēju arī viņas ceļus, jo tie viņai sāpēja visvairāk. Viņa teica, protams, ja es kaut ko varu darīt, lai sāpes mazinātos. Tajā brīdī es uzreiz nožēloju šos vārdus, jo mums nebija nekas mācīts par ceļu masāžu, sapratu, ka varu nodarīt vēl vairāk sāpju, bet es jutu, ka Dievs mani vada, un lūdzu visu masāžas laiku. Kad beidzām, es viņai devu kruķus, bet viņa teica, ka nevajag. Es uzstāju, ka vajag, bet viņa palika pie sava. Tad viņa pēkšņi sāka staigāt un teica: “Tu taču teici, ka masāža palīdzēs, tā palīdzēja!” Es nodomāju, ka tas ir tik dīvaini. Viņa beigās pati uzkāpa pa kāpnēm un staigāja normāli. Tad viņa teica: “Sāra, tevis dēļ es atguvu spēju staigāt.” Es atbildēju, ka tā nebiju es. Viņa jautāja, vai tad tās nebija manas rokas? Tad viņa teica: “Nevaino pie tā Dievu!” Es atbildēju, ka tas bija Dievs. Dievs izdarīja brīnumu.

Rikarda (studentu līdere)

Šeit es esmu sapratusi, ko tiešām nozīmē būt misionāram, kā kalpot ar saviem talantiem tur, kur esmu, neatkarīgi, vai studēju, vai strādāju. Esmu arī iepazinusi sevi labāk. Studentu līdera pieredze sākumā bija tāda, it kā es būtu iesviesta aukstā ūdenī un kaut kā jāmacās peldēt. Kādreiz, saskaroties ar grūtībām, es uztraucos un pārdzīvoju, bet tagad es daudz vieglāk uzticos Dievam, jo man ir bijusi gana daudz pieredzes, kurā Dievs par visu parūpējas, esmu piedzīvojusi daudz brīnumu.

Kad, esot studentu līderim, parādījās neizsakāmi daudz pieņēmumu, ļoti daudz palīdzēja atbalsts no pārējiem līderiem, kā arī daudz, daudz lūgšanu, jo es tiešām nezināju, ko iesākt. Dievs lūgšanas atbildēja. Es iemācījos, kā plānot savu dienu, organizēt lietas. Sākumā es darīju pa druskaļi no visa, bet tagad es strukturēju darbus.

Mattesona ir manas mājas un ģimene, šie divi gadi ir daudz mainījuši manā dzīvē, manās attiecībās ar Dievu. Es arī at-

radu virzienu, kurp, iespējams, tālāk došos dzīvē, kur gribu studēt. Es šobrīd domāju mācīties par sākumskolas skolotāju. Es zināju, ka gribu strādāt ar bērniem, bet negribēju būt skolotāja. Tomēr Dievs arvien vairāk uz to mudina, kā arī man bija iespēja pamēģināt strādāt ar bērniem kā skolotājai divas nedēļas.

Betina (studentu līdere)

Dievs man šajā laikā Mattesonā ir iemācījis daudz vērtīgas mācības. Viena no tām ir, ka Dievs mani tiešām var izlietot pat ar visām manām vājībām. Atkal un atkal Dievs mani ielika situācijās, kurās es zināju, ka nav nekādu iespēju, ka varu to paveikt viena. Katru reizi Viņš ir pierādījis, ka ir uzticams. Šeit es saņēmu uzdevumus, kur bieži vajadzēja pilnībā uzticēties Dievam, ka viss izdosies, bet visi mani atbalstīja. Tikai fakts vien, ka cilvēki par tevi un ar tevi lūdzu, izmaina visu. Ir viegli aizmirst, ko Dievs dara mūsu labā. Man šķiet, tas ir iemesls, kāpēc turpina mācīt tās pašas lietas atkal un atkal, līdz es beidzot to saprotu. Kad esmu sapratusi, Viņš man dod līdzīgas situācijas vēl pāris reizes, lai es arī atceros. Šādi es redzu, cik pacietīgs un rūpīgs ir Dievs. Viņš maigi vada mūs sev tuvāk tādā ātrumā, kādā spējam iet.

Rodžers (students)

Mattesona viss ir izveidots tā, lai mēs pilnveidotu savu raksturu un izveidot ciešākas attiecības ar Dievu. Pirms tam es biju profesionāls sērfootājs, daudz ceļoju, satiku dažādus cilvēkus, man bija sponsori, māja, mašīna. Tad es biju remdens adventists, es gāju uz baznīcu, lūdzu, bet man nebija attiecību ar Dievu. Tad es sapratu, ko Kristus upuris nozīmē, ko nozīmē Viņa ciešanas, ka Viņam nevajadzēja to darīt. Sapratu, ka es nedzīvoju par godu Viņam. Es izlasīju grāmatu par attiecībām ar Dievu, un grāmatas beigās bija jautājums – kāpēc tu nenodod savu dzīvi Dievam un neļauj Viņam parūpēties par visu? Es par to domāju un teicu Dievam, ka es Viņam sekošu simtprocentīgi, bet Viņam ir jāsakārto pilnīgi viss pārējais. No malas varētu izskatīties, ka es atdevu daudz – darbu, attiecības, mašīnu, visu, bet, kad es skatos uz krustu, viss kļūst mazs, un man nemaz nešķiet, ka es izdarīju kaut ko īpašu. Kristus par mums atdeva visu, tāpēc man šķiet pašsaprotami visu atdot Viņam. Es neko nenožēloju, tas noteikti bija tā vērts.

Natanaēls (students)

Uz Mattesonu reklāmas stenda bija rakstīts “Pievienojies ģimenei!”. Es domāju, ka tas ir tāds sauklis, ka šī vienkārši ir nedaudz citādāka stila skola, bet es patiešām šeit atradu ģimeni. Pirms tam man īsti nebija draugu, šeit es kļuva par daļu no visa – jaukām lietām, pienākumiem, izaicinājumiem, mācīšanos, draudzības. Tā, manuprāt, ir šīs vietas vērtība, ka kļūsti par daļu no visa.

Katru gadu Matteson studenti dodas divarpus mēnešu garā misijas braucienā uz Hondurasu. Man ir nopietnas veselības problēmas ar ceļiem, tādēļ man bija citādāki pienākumi nekā pārējiem, jo es vienkārši daudz ko nevarēju izdarīt. Vienu

dienu visi studenti devās ekskursijā uz karstajiem avotiem, bet es ceļu dēļ nevarēju doties. Es visu dienu sēdēju viens pats, biju sarūgtināts un ļoti slikti jutots. Biju jau pamanījis, ka man palīdz izrunāties ar cilvēkiem, un šī gada laikā esmu kļuvis ļoti tuvs ar Renē, tāpēc nolēmu parunāties ar viņu, saruna ieilga. Pēc tam es jutots atvieglots un tik daudz labāk, jo es sapratu ne tikai daudz lietu par sevi, bet arī par savu vērtību, ka es varu būt vērtīgs arī tad, ja mana veselība nav tā labākā. Tā viens no maniem lielākajiem izaicinājumiem kļuva par vienu no manām lielākajām svētībām.

Pirms es atbraucu uz šejieni, es biju ļoti intraverts, es joprojām esmu, bet esmu kļuvis daudz, daudz ekstravertāks. Es ieguvu patiesus draugus. Gada sākumā man šķita, ka visu zinu labāk, ka ir tik daudz, ko uzlabot – kāpēc tu to dari tik lēni, kāpēc kaut ko dari tā. Es īsti neredzēju “lielo bildi”. Pēc dažiem starpgadījumiem es sapratu, ka mans viedoklis nav tik objektīvs, ka ir jāpatur prātā galvenais mērķis, ka ir jāaskata labais nevis jānorāda uz visām nepilnībām, tās vairs mani netraucē. Es iemācījos pieņemt cilvēkus, kas rīkojas citādāk, neskatīties uz viņiem no augšas, bet redzēt, ka var darīt citādāk.

Ja man būtu jāraksturo šī skola ar vienu Bībeles pantu, tas būtu Jņ. 13:35: “No tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” Šī gada pieteikšanās Matteson Misijas skolai ir garām, bet varbūt ir vērts par to lūgt un pieteikties nākamgad? Tā noteikti būs izaicinoša pieredze, kurā nemitīgi jāpārvar sevi, bet tā arī būs svētību un izaugsmes pilna pieredze. Ja vēlies uzzināt vairāk par Matteson Misijas skolas aktivitātēm vai ziedot tās attīstībai, informāciju vari atrast zemāk. Vai arī aizbrauc ciemos un piedzīvo pats!

7 iemesli, kāpēc braukt uz *Impact Talsi*

Šovasar no 29. jūlija līdz 5. augustam Latvijā norisināsies evaņģelizācijas nometne “IMPACT Latvia”. Tās mērķis ir iedvesmot jauniešus un draudzi kopā pasludināt vēsti par Kristu, ne tikai sludinot, bet arī praktiski darbojoties un iemantojot cilvēku uzticību. Šogad nometne notiks Talsu pilsētā. Lūk, 7 iemesli, kāpēc ir vērts tur būt:

1) Atjaunotas un dzīvas personīgās attiecības ar Dievu. Visas nedēļas garumā dalībnieki varēs smelties iedvesmu un drosmi no uzrunām, citu liecībām un pašu piedzīvojumiem. Šogad IMPACT Latvia viesosies mācītājs no Norvēģijas Džeisons Harals (Jason Haral). Viņš ir dzimis Amerikā, taču lielāko savu dzīves daļu pavadījis kā misionārs vairākās valstīs.

2) Evaņģelizācija – iespēja iegūtās zināšanas uzreiz pielietot praksē. IMPACT laikā būs iespēja ne tikai klausīties jaukas un iedvesmojošas uzrunas, bet arī praktiski kalpot un doties ielās.

3) Vieta, kur iegūt jaunus draugus. “Es esmu bijusi vairākos IMPACT, un katru reizi tur gūtie piedzīvojumi tuvinā dalībniekus. Kur var būt vēl labāka iespēja – satikt tos, kuri, līdzīgi Tev, vēlas kalpot Dievam! Un, cik zinu, ir iespējams satikt arī savu otru pusi...” (Maija Pauliņa, IM-

PACT Latvia 2017 dalībniece)

4) Atklāj savus talantus! Jā, visi nevar dziedāt un visi nevar būt mācītāji, bet visi var kalpot ar tiem talantiem, kurus Dievs ir piešķīris. Ja šķiet, ka neko neproti – ļauj Dievam pierādīt pretējo. Varbūt nāksies pārkāpt savām bailēm, savam ego, bet tas ir tā vērts!

5) Iespēja piedzīvot reālus Dieva brīnumus. “IMPACT ir vieta, kur redzēt Dievu darbībā, piedzīvot atbildētas lūgšanas un gūt evaņģelizācijas pieredzi, kas nešaubīgi stiprina ticību.” (Jana Jansone, IMPACT Latvia organizatore)

6) Iepazīsti Talsus un Talsu draudzi! „Talsi ir brīnišķīga vieta, kuru apmeklēt – 9 pakalni, šauras ieliņas, dabas tuvums un cilvēki. Cilvēki, kuri cenšas ievērot svētības sev apkārt. Šādi cilvēki ir arī Talsu draudzē, kurā vienmēr ir rosība. Ja atbrauksi uz Talsiem, tad sajūtīsi kurzemnieku viesmīlību. Ievērosim svētības kopā!” (Talsu draudzes locekle Kristīne Zaikovska)

7) Nesavtīga kalpošana citu labā. Rūpes par līdzcilvēkiem ir svarīgākā IMPACT sastāvdaļa – nesavtīgi kalpot pilsētas iedzīvotājiem un draudzei. Tieši kalpošana ļauj mums pašiem piedzīvot īstu laimi. “Dvēsele, kas bagātīgi svētī citus, taps stiprināta, un kas bagātīgi veldzē citus, kļūs arī pats veldzēts.” Sal. pam.11:25

Amanda Marija Sproģe

SIRDS PATEICĪBA

Pirms kāda laika uzrakstīju savu dzīves stāstu, lai pateiktos Dievam par aizgājušajiem dzīves gadiem Viņa vadībā un žēlastībā (tas tika publicēts internetā). Šo stāstu noslēdzu, dzīvi salīdzinot ar ātrvilcienu- mūsu dzīve aizsteidzas līdzīgi. Gar logu aizslīd daudz skaistu ainu, kas iepriecina mūsu sirdi. Bet ir arī tumšas un drūmas nakts. Ik pa laikam vilciens apstājas. Daudzi iekāpj un izkāpj. Vilciens ātri traucas uz priekšu, un katram pienāk brīdis, kad jāizkāpj. Tā aizsteidzas mūsu dzīves dienas, mēneši un gadi.

Nesen man nācās piebremzēt savas dzīves skrējieni un to pārvērtēt. Bija pienācis laiks ne tikai atmiņām un pārdomām, bet arī nepieciešamībai mainīt ieceres un dzīves plānus- man vajadzēja ieklausīties savas sirds pukstos. Neritmiskā sirds darbība lika doties uz slimnīcu, lai saprastu, kas notiek. Pēc ilgstošas un rūpīgas izmeklēšanas atklājās, ka priekšā stāvē divas nopietnas operācijas... Nebiju pārliecināta, ka savu daudzo gadu dēļ tās izturēšu.

Visu pārdomājot, uzticējos Lielajam Ār-

stam, kas ir dzīvības Devējs un Ņēmējs. Ar Dieva mieru sirdī biju uz visu gatava. Viņš atņēma bailes un satraukumu.

Pateicoties Dievam un labiem, gudriem ārstiem, operācijas bija veiksmīgas. Sapratu, ka Dievs man vēl pagarinājis dzīvības dienas. Varbūt tās man vajadzīgas garīgai izaugsmei? Droši vien esmu vēl vajadzīga savam dzīves draugam.

Lielākais pārsteigums, ko piedzīvoju, bija daudzās lūgšanas un aizlūgšanas no ticības brāļiem un māsām draudzēs, lūgšanu grupās, telefonu konferencēs, ģimenēs kopīgi, atsevišķi un no mīļiem tuviniekiem. Bija pārsteigta par negaidīto mīlestību un labestību. Iepazinos ar tik daudz līdz šim nepazīstamām mīļām sirdīm, kas par mani interesējās! To ir tik daudz, ka vārdā nav iespējams visus nosaukt, pārāk garš saraksts. Mana sirds ikvienam ir ļoti pateicīga.

Vislielākā pateicība ir lielajam, varenajam, mūžīgajam Dievam, dzīvības Devējam un Uzturētājam. Viņa vārds lai ir godāts un slavēts! Par visu un visiem esmu no sirds pateicīga!

Hilda Tomsone

PIESKARIES MAN

Es eju viena tumsā pret vēju,

Es eju pļaut to, ko es sēju.

Bet tūmā manā aug nezāles asas,

Tās visu ražu pārņemt grasās.

Es cenšos iet augšup

Pa stāvu un slidenu taku,

Es eju viena, neviena nav blakus.

Visapkārt ir tumsa, rēc satrauktie vēji,

Es eju pļaut to, ko es sēju.

Slīd soļi, es křītu!

Vai redzēšu uzaustam rītu?

Es pieķeros melnai klints sienai –

Vai piedzīvošu vēl kādu dienu?

Bet kāpēc es eju?

Kādēļ gan asaras leju?

Es griežos pa vējam un eju lejup.

Te pēkšņi viss pierimst, viss mainās

Es redzu pavisam citādas ainas.

Lec saule un apmirdz stāvo taku

Es sajūtu Kādu, Viņš stāv man blakus.

„Pieskaries man,” Viņš klusi saka,

„Tu novīrējies no augšup ejošās takas.

Mēs iesim kopā pa kraujo taku,

Es būšu Tev blakus.

Vien pieskaries man un pasniedz roku,

Tu kļūsi par ziedošu dzīvības koku.

Vien pieskaries man un satver plaukstu

Mēs kāpsim vēl augstu.

Un ravēsīm druvu,

Kas atrodas tālu,

Bet reizē tuvu.

Vien pieskaries man,

Un druva kļūs tīra.

Un druva kļūs svēta.

Es esmu Tavs Alfa,

Es esmu Tavs Beta.

Vien pieskaries man un nepamet mani,

Tad priecāsies avis un priecāsies gani.

Vien pieķeries man un iemīli mani,

Tad skanēt sāks visi debesu zvani.

Vien pieskaries man, vien pieskaries man!”

Es satveru pasniegto silto un glāstošo roku,

Nu debesīs ieraugu uzlecām varavīksnes loku.

Mēs ejam blakus cieši jo cieši.

Es redzu druvu, kur aug mani kvieši.

Es pagriežos droša pret spīvo vēju,

Es eju ravēt un pļaut to, ko sēju.

Man blakus nāk mans dzīvības Devējs,

Mans mūžības Sējējs,

Mans Draugs un Glābējs,

Mans Jēzus.

*Irīna Tomsone,
Rīgas 5. draudze*

mamma: Krā un Krū, vai jūs šajā reizē gribētu kopā ar bērniem paklausīties kādu stāstu?

KRŪ: Kuram gan stāsti nepatīk!?

KRĀ: Protams, ka gribam!

mamma: Stāsts būs par kādu zēnu vārdā Badijs.

Reiz dzīvoja kāds vīrs, kurš strādāja tiesā un bija ļoti taisnīgs tiesnesis. Viņš vienmēr pieņēma godīgus lēmumus. Šim vīram bija dēlēns vārdā Badijs. Tiesnesis ļoti mīlēja savu dēlu. Arī Badijs mīleja tēvu.

Tiesneša dēlam patika spēlēt futbolu. Kādu dienu draugi aicināja viņu uzspēlēt futbolu tukšajā laukumā pie vecā Vilsona mājas.

Nu, nē! – sacīja Badijs, – turp nu gan mums nevajadzētu doties! Vilsona kungs necieš bērnus ne acu galā! Turklāt viņš ienīst manu tēti par to, ka tētis reiz pieņēma godīgu lēmumu un lika vecajam Vilsonam samaksāt sodu par to, ka tas bija apkrāpis kādu nabadzīga kaimiņa ģimeni, izmānīdams tiem naudu. Mans tētis gan negribēs, ka turp dodos.

– Tas nekas, – sacīja draugi, – tev taču tētim nekas nav jāsaka. Paspēlēsim kādu stundiņu, un būsīm atpakaļ. Tētis pat nemanīs, ka esi prom.

– Nu, labi. – piekrita Badijs.

Vecā, bagātā Vilsona mājā bija skaists un dārgs vitrāžas logs. Tas bija ļoti vērtīgs, jo tam līdzīga nebija vai visā pasaulē. Badija tēvs neļāva savam dēlam spēlēt futbolu šajā laukumā, kaut arī tas bija tik ļoti piemērots šai spēlei. Tēvs baiļojās, ka zēni, spēlējot futbolu, varētu izsist šo logu. Un ja nu tas būtu Badijs?

Bet Badijs vienmēr sacīja tēvam: – Tēt, es taču nemaz nevaru bumbu aizsit tik tālu! Arī šoreiz Badijs nodomāja tieši tāpat un jau mierīgāku sirdi devās

līdz draugiem. Turklāt tēva šobrīd nebija mājās, tāpēc viņš nekad neuzzinās, ka Badijs nav viņu paklausījis.

Drīz zēni nokļuva uz laukuma, un spēle varēja sākties. Viss noritēja lieliski! Badija komanda nebija tālu no uzvaras. Bumba bija nonākusi pie Badija. Zēns spēra no visa spēka. Viņš redzēja, kā bumba lido tālumā, un bija pārliecināts, ka tā trāpīs vārtos, bet bumba pārlidoja pāri vārtiem, un bērni paspēja vien noelsties šausmās, redzot, kā Vilsona kunga mājas skaistais logs sadrūp daudz krāsainās drumslās. Nepagāja ilgs brīdis, kad no mājas sarniknots izskrēja vecais Vilsons. Visi Badija draugi aizbēga, bet viņš pats palika stāvam kā sastindzis. Pēc brīža Vilsona kungs jau nikni kļiedza zēnam sejā: – „Ak, tas esi tu! Tiesneša dēlēns! Skaisti! Ļoti skaisti!” Vecais Vilsons ļaunā priekā papliķēja Badija vaigu. „Paskatīsimies, vai tavš godīgais tētuks liks samaksāt arī sava paša dēliņam par pāstrādāto noziegumu! Redzēsim gan, cik tagad viņš būs godīgs! To nu es tiešām gribu redzēt! Logs bija turpat vai miljons dolāru vērts! Es labi zinu, ka jums tādas naudas nav!”

Vecais Vilsons ļaunā priekā ievilka Badiju tēva kabinetā. Zēna sirds krūtīs sitās kā traka! Tad viņš paskatījās sava tēva acīs. Tās raudzījās viņam pretī ar skumjām un mīlestību. Lai gan Badijs bija nobijies, viņš juta atvieglojumu, ka viņa tēvs bija tiesnesis. Tas taču ir skaidrs, ka viņš nekad nesodīs savu bērnu un neliks tam izciest sodu, lai gan dziļi sirdī Badijs apzinājās, ka sodu viņš ir pelnījis. Bet tad zēns izdzirdēja sava tēva balsi: „Kā tiesnesis es pasludinu spriedumu, ka Badijs ir vainīgs, un viņam jāatmaksā Vilsona kungam par nodarītajiem zaudējumiem, vai jāpavada gads nepilngadī-

go kolonijā, ja viņš šo summu nespēj segt! Šādu taisnīgu spriedumu paredz likums.”

„Bet, tēti!” – Badijs ievaimanājās. – „Es taču esmu tavš bērns! Vai tu nevari mani atbrīvot no soda? Es ļoti nožēloju izdarīto! Zinu, ka esmu pelnījis sodu, bet tu taču zini, ka man nav naudas, kur nu vēl miljons dolāru, un, ja es došos uz koloniju, mēs abi būsim šķirti!”

„Spriedums ir pieņemts!” – atbildēja tēvs. Pat vecais Vilsons izskatījās pārsteigts. To nu gan viņš nebija gaidījis. Tika izsaukta policija. Policisti devās Badija virzienā, lai vestu viņu prom. Tad atskanēja tiesneša balss: – „Pagaidiet!”

Visi vēroja, kā tiesnesis novilkā savu tiesneša uzsvārci, atstājot to uz krēsla. Viņš nostājās blakus savam dēlam Badijam un teica: „No šī brīža es vairs nebūšu tiesnesis! Es esmu tavš tēvs! Mēs

pārdosim visu, kas mums pieder, lai, kā likums prasa, godīgi samaksātu par to, ko tu izdarīji, un mēs nekad netiktu šķirti!”

Mēs visi esam kā Badijs – mēs visi esam grēkojuši un pelnījuši atšķirtību no Dieva. DIEVS IR TAISNĪGS. Kā taisnīgam Dievam, Viņam mūs jātiesā pēc mūsu nodarījuma, un mēs tiktu sodīti, ja vien nevarētu saņemt piedošanu.

Jēzus nonāk pie mums kā mīlošs Draugs un atklāj mums Tēva mīlestību, piepildot visas taisnības prasības un izciešot sodu mūsu vietā.

Tā ikviens var apmainīt savu grēku pret Dieva Dēla taisnību. Vismelnākā sirds kļūst balta kā sniegs. “Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” (1Jņ.1:9)

Seko bultiņas norādītajai takai un izsvītro katru ceturto burtu! Tad uzraksti atrasto Bībeles pantu uz līnijām apakšā!

→

T	Ā	G	Ø	U	D	R	A	Ī	B	A	U	K	A	S
Ā	Š	Ķ	Ī	V	S	T	A	Z	T	A	D	O	M	O
R	R	U	S	Ī	H	G	A	P	E	I	L	N	I	N
I	A	S	B	U	A	G	U	G	Ļ	D	U	D	E	Ā
S	L	A	C	L	I	E	D	K	U	L	T	A	T	K
Ē	K	L	Z	TAISNĪGUMS					T	A	Ž	R	U	
M	B	N	E			S	H	A	B	Ī	G	Ē	M	N
R	A	D	B	O	A	G	Ī	H	N	S	I	G	Ī	O
I	P	U	S	A	J	B	Ī	T	H	S	A	L	G	A
H	A	R	G	Ī	N	T	Ē	L	A	X	G	Ī	L	D
P	S	I	D	V	S	E	Z	N	E	I	V	Š	G	U

“ _____ , _____ ,

_____ , _____ ,

_____ , _____ , _____

EVANĢELIZĀCIJAS NOMETNE

IMPACT

IEVĒRO!

CĒSIS

29. JŪL - 5. AUG

LĪGATNES IELA 1, CĒSIS, VAIRĀK INFORMĀCIJAS
WWW.FACEBOOK.COM/IMPACTLATVIA/
IMPACTLATVIA@GMAIL.COM
JANA JANSONE +37127468680